KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 10.1.2017 r.
COM(2016) 823 final

2016/0402 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie ram prawnych i operacyjnych europejskiej e-karty usług wprowadzonej rozporządzeniem ... [rozporządzenie ESC]

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2016) 437 final}
{SWD(2016) 438 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

W sytuacji, w której usługi odpowiadają za ok. 70 % PKB i zatrudnienia w UE, promowanie konkurencyjności unijnych rynków usług ma zasadnicze znaczenie dla tworzenia nowych miejsc pracy i wzrostu w Unii Europejskiej. Przyjęta w 2006 r. dyrektywa usługowa ustanowiła ogólne przepisy ułatwiające prowadzenie przedsiębiorstw przez usługodawców i zwiększające ich zdolność do oferowania usług transgranicznych na jednolitym rynku. Wskutek przyjęcia dyrektywy państwa członkowskie UE przeprowadziły szereg reform, co przyczyniło się do zwiększenia unijnego PKB o ok. 0,9 % w okresie dziesięciu lat.

Jednak niewykorzystany potencjał tworzenia nowych miejsc pracy i wzrostu jest wciąż duży. Rynki usług UE mogłyby skorzystać na szybszym wzroście wydajności i efektywniejszej alokacji zasobów. Handel transgraniczny i inwestycje w usługi utrzymują się na niskim poziomie. Eliminowanie utrzymujących się barier hamujących wzrost działalności transgranicznej w obszarze usług przyczyni się do zwiększenia konkurencyjności, zapewniając konsumentom szerszy wybór i bardziej korzystne ceny, jak również wzrost innowacyjności. Usuwanie tych barier zgodnie z ramami już wyznaczonymi przez dyrektywę usługową stwarza możliwość wypracowania dodatkowego wzrostu unijnego PKB na poziomie 1,7 %[1]. Ponadto lepiej funkcjonujące rynki usług zwiększą konkurencyjność przemysłu, jako że przemysł wytwórczy to ważny nabywca i użytkownik końcowy usług. Usługi stanowią bowiem 40 % końcowej wartości produkcji przemysłu wytwórczego w UE. Konkurencyjność przemysłu wytwórczego jest zatem zależna od dobrze funkcjonujących rynków usług.

Z tych powodów Rada Europejska podkreśliła, że „realizacja pogłębionego i bardziej sprawiedliwego jednolitego rynku będzie miała zasadnicze znaczenie dla tworzenia nowych miejsc pracy, wspierania wydajności i zapewniania atrakcyjnego klimatu dla inwestycji i innowacji”[2]. Lepiej funkcjonujący rynek wewnętrzny jest jednym z dziesięciu priorytetów Komisji Europejskiej. W przyjętej w październiku 2015 r. strategii jednolitego rynku Komisja zapowiedziała podjęcie szeregu działań ukierunkowanych na urzeczywistnienie jednolitego rynku usług bez granic[3]. Cel jest jasny: zmniejszyć przeszkody, aby ułatwić usługodawcom korzystanie z nowych możliwości gospodarczych i jednocześnie zagwarantować konsumentom usługi wysokiej jakości. Niniejszy wniosek jest kontynuacją strategii jednolitego rynku.

Dyrektywa usługowa zapewnia zrównoważone ramy prawne umożliwiające osiągnięcie tych celów. Dyrektywa ta zapewnia obowiązywanie w państwach członkowskich przepisów o charakterze niedyskryminującym, uzasadnionym i proporcjonalnym oraz zgodnym z celami leżącymi w interesie publicznym. Ponadto dyrektywa zobowiązuje państwa członkowskie do zmniejszenia przeszkód administracyjnych, które w praktyce zniechęcają usługodawców do działalności transgranicznej. Niniejszy wniosek nie ma wpływu na dyrektywę usługową i istotne zasady przez nią ustanowione.

---

1 Komisja Europejska, „Update of the study on the economic impact of the Services Directive” [Aktualizacja badania wpływu dyrektywy usługowej na gospodarkę], 2015 r.

2 Konkluzje Rady Europejskiej; 28 czerwca 2016 r.

3 Komunikat Komisji „Usprawnianie jednolitego rynku: więcej możliwości dla obywateli i przedsiębiorstw”, 28 października 2015 r.

Te zasady wprowadzone na mocy dyrektywy usługowej przyczyniły się do osiągnięcia postępów na drodze do lepszego funkcjonowania rynków usług UE. Jednocześnie w wielu kluczowych sektorach usług nadal utrzymują się przeszkody hamujące większą integrację jednolitego rynku. Odnosi się to w szczególności do takich sektorów usług jak sektor budowlany i sektor usług biznesowych, w których usługodawcy często napotykają na trudności w korzystaniu z możliwości gospodarczych w innych państwach członkowskich. Usługodawcy rozszerzający działalność na inne państwa członkowskie natrafiają na przeszkody administracyjne. Potwierdzają to informacje zdobyte dzięki wielu kontaktom z usługodawcami[4]. Brak jasności w kwestii zapewnienia zgodności z obowiązującymi przepisami jest jednym z czynników, które zniechęcają przedsiębiorstwa, w szczególności MŚP, do podejmowania prób skorzystania z możliwości biznesowych w innych państwach członkowskich. Usługodawcy doświadczają trudności w uzyskiwaniu informacji o obowiązujących procedurach i wymogach regulacyjnych, które należy spełnić, aby uzyskać dostęp do rynków innych państw członkowskich. Ponadto przepisy krajowe często regulują tylko sytuacje występujące w danym państwie członkowskim, a nie zawierają wyjaśnień dotyczących ich stosowania w przypadku usługodawców z innych państw członkowskich UE. W rezultacie usługodawcy podejmujący decyzję o ustanowieniu stałej obecności w innym państwie członkowskim lub tymczasowym świadczeniu usług transgranicznych często mają trudności w zidentyfikowaniu obowiązujących przepisów oraz trybu ich stosowania. Formalności administracyjne w różnych państwach członkowskich są nierzadko skomplikowane, a ich dokonanie wiąże się dla usługodawców z wysokimi kosztami.

Celem wprowadzenia europejskiej e-karty usług jest zatem zmniejszenie obciążeń administracyjnych dotyczących usługodawców, którzy zamierzają rozszerzyć działalność na inne państwa członkowskie. Jednocześnie wprowadzenie e-karty umożliwi państwom członkowskim stosowanie uzasadnionych regulacji prawnych. E-karta będzie oferowana usługodawcom na zasadzie dobrowolności, jako alternatywny sposób wykazania zgodności z obowiązującymi przepisami krajowymi. Ponadto e-karta pozwala usługodawcom korzystać z w pełni elektronicznej procedury na szczeblu UE w celu dopełnienia formalności związanych z rozszerzeniem działalności na inne państwa członkowskie, a zatem oferuje zwiększoną pewność prawną i znacznie mniejszą złożoność administracyjną. Posiadacz e-karty uniknie takich przeszkód administracyjnych jak niepewność w kwestii obowiązujących go przepisów, wypełnianie różnych formularzy w językach obcych, konieczność tłumaczenia, poświadczania i uwierzytelniania dokumentów oraz czynności niedostępne w formie procedury elektronicznej. Oszczędności związane z formalnościami objętymi e-kartą będą znaczące w porównaniu do obecnej sytuacji, potencjalnie wzrastając do 50 %, a nawet do wyższego poziomu[5].

W przypadku usługodawcy planującego tymczasowo świadczyć usługi transgraniczne e-kartę wydaje państwo członkowskie pochodzenia. Przyjmujące państwo członkowskie będzie mogło sprzeciwić się wydaniu e-karty w przypadkach określonych w dyrektywie usługowej, a mianowicie ze względów nadrzędnych interesu publicznego wymienionych w art. 16. E-karta po jej wydaniu będzie umożliwiać usługodawcy tymczasowe świadczenie usług transgranicznych w przyjmującym państwie członkowskim. Przysługujące przyjmującym państwom członkowskim uprawnienia dotyczące podejmowania decyzji w sprawie

[4] W ramach tych kontaktów Komisja zorganizowała dziewięć warsztatów dla usługodawców, które odbyły się w regionach przygranicznych.

[5] Dokument roboczy służb Komisji, „Ocena skutków dołączona do wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ram prawnych i operacyjnych europejskiej e-karty usług”, 2017.

odrzucenia wniosku o wydanie europejskiej e-karty usług pozostają w związku z tym niezmienione i obowiązują zgodnie z przepisami art. 16 dyrektywy usługowej.

W przypadku usługodawcy zamierzającego świadczyć usługi w innym państwie członkowskim za pośrednictwem oddziału, agencji lub biura e-kartę wydaje przyjmujące państwo członkowskie. W takich przypadkach usługodawca nadal składałby wniosek o wydanie e-karty do władz państwa członkowskiego pochodzenia, do którego obowiązków należałoby sprawdzenie, czy usługodawca prowadzi działalność na jego terytorium zgodnie z obowiązującymi przepisami. Zmiana następowałaby na kolejnym etapie procedury: organy państwa członkowskiego pochodzenia uruchamiałyby procedurę włączającą właściwe organy administracyjne przyjmującego państwa członkowskiego, w ramach której przyjmujące państwo członkowskie mogłoby zdecydować o zgodności wnioskującego usługodawcy z wymogami prawnymi przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z przepisami dyrektywy usługowej. Takie rozwiązanie przyczyniłoby się do zniesienia nierównego traktowania krajowych i zagranicznych usługodawców. Z chwilą wydania e-karty jej posiadacz stawałby się uprawniony do świadczenia usług za pośrednictwem przedsiębiorstwa dodatkowego (w postaci oddziału, agencji lub biura) w danym przyjmującym państwie członkowskim.

Koncepcja europejskiej e-karty usług jest podobna do europejskiej legitymacji zawodowej (EPC), którą państwa członkowskie już znają. Od czasu wprowadzenia europejskiej legitymacji zawodowej w styczniu 2016 r. odnotowano intensywne korzystanie z tego rozwiązania przez przedstawicieli wybranych zawodów objętych EPC, co jest dowodem na to, że wprowadzanie narzędzi upraszczających tego typu dostarcza praktycznych korzyści ich użytkownikom. Zarówno europejska e-karta usług, jak i EPC to procedury elektroniczne dostępne na szczeblu unijnym na zasadzie dobrowolności. Usługodawcy mogą korzystać z europejskiej e-karty usług na zasadzie dobrowolności. Pojedynczym punktem kontaktowym jest organ państwa członkowskiego pochodzenia wnioskodawcy. Ponadto funkcjonowanie obu systemów jest zależne od uprzednio zdefiniowanych i obowiązujących schematów współpracy między państwem członkowskim pochodzenia a przyjmującym państwem członkowskim, wdrożonych za pomocą istniejącego systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI). Jednocześnie dla obu systemów przyjęto różne cele. EPC ma ułatwiać świadczenie usług transgranicznych w drodze uznawania kwalifikacji zawodowych osób fizycznych, takich jak pracownicy i osoby świadczące usługi na własny rachunek, zgodnie z dyrektywą w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (PQD). Z kolei europejska e-karta usług obejmuje szerszy zakres wymogów. Europejska e-karta usług byłaby dostępna zarówno dla osób fizycznych prowadzących działalność na własny rachunek, jak i dla przedsiębiorstw zamierzających świadczyć usługi w innym państwie członkowskim. W przeciwieństwie do EPS europejska e-karta usług oferowałaby również rozwiązania techniczne ułatwiające formalności administracyjne związane z delegowaniem pracowników na terytorium tych państw członkowskich, które poinformowały Komisję, że chcą korzystać z systemu IMI do takiego celu. Taka możliwość korzystania z systemu IMI w żaden sposób nie zmieni treści odpowiednich przepisów określonych w dyrektywie 2014/67/UE. W e-karcie ujęto także przepisy mające ułatwić objęcie usług transgranicznych ubezpieczeniem.

E-karta obejmowałaby wymogi podlegające dyrektywie usługowej i, odpowiednio, nie obejmowałaby takich obszarów jak podatki, prawo pracy i zabezpieczenie społeczne. Niemniej jednak organy państw członkowskich nie będą wymagać od posiadaczy e-kart przekazywania informacji, które zostały już wprowadzone do e-karty w celu dopełnienia przez usługodawcę formalności lub spełnienia wymogów związanych z udzieleniem zamówienia publicznego, uczestnictwem w konkursie lub uzyskaniem koncesji, założeniem spółki zależnej lub rejestracją oddziału zgodnie z prawem spółek oraz zgłoszeniem do

obowiązkowego ubezpieczenia społecznego. Na pierwszym etapie europejska e-karta usług miałaby zastosowanie do usług biznesowych i budowlanych – w takim zakresie, w jakim działalność tego rodzaju jest już objęta dyrektywą usługową. Oba sektory mają kluczowe znaczenie dla gospodarki UE[6]. Dostawcy usług budowlanych i biznesowych rozszerzający swoją działalność na inne państwa członkowskie często zmagają się z wysoce złożonymi procedurami administracyjnymi. Ponadto w ostatniej dekadzie w obu sektorach odnotowano bardzo niski wzrost wydajności, a handel i inwestycje transgraniczne w tych obszarach są ograniczone. Zwiększona konkurencyjność transgraniczna przyczyni się do utrzymania i poprawy konkurencyjności obu sektorów.

W niniejszym wniosku zawarto również klauzule przeglądowe do rozpatrzenia w przyszłości, dotyczące zasadności eliminowania barier regulacyjnych, skuteczności europejskiej e-karty usług oraz możliwego objęcia e-kartą także innych sektorów.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tym obszarze polityki**

Niniejszej dyrektywie towarzyszy rozporządzenie. W dyrektywie określono ramy prawne i operacyjne europejskiej e-karty usług, regulujące m.in. warunki kwalifikowalności, zakresy kompetencji przyjmujących państw członkowskich i państw członkowskich pochodzenia, ważność europejskiej e-karty usług i warunki jej cofnięcia lub zawieszenia. Na mocy rozporządzenia wprowadzone zostaną narzędzia przeznaczone dla usługodawców w całej UE. Ponadto dokument ten ułatwia rozwiązywanie kwestii związanych z ubezpieczeniami dostawców usług transgranicznych.

Niniejsza dyrektywa w pełni zachowuje treść obowiązujących unijnych przepisów dotyczących kwestii społecznych, warunków zatrudnienia (w szczególności tych związanych z delegowaniem pracowników, prawami pracowniczymi i filarem społecznym), bezpieczeństwa i higieny pracy oraz ochrony środowiska. Nie zmienia ono ani nie kwestionuje istniejących w tym zakresie środków ochronnych. E-karta będzie zawierać dodatkowe informacje o przedsiębiorstwie. Uprawnienia państw członkowskich do przeprowadzania kontroli na miejscu pozostałyby w mocy w niezmienionym kształcie. Przy korzystaniu z europejskiej e-karty usług zastosowanie nadal będą miały przepisy dotyczące pracowników delegowanych wynikające z dyrektyw 96/71/WE i 2014/67/UE, ale dostępne będą dodatkowe narzędzia umożliwiające przestrzeganie tych przepisów. Jeżeli państwa członkowskie ustanowiły procedury umożliwiające zgłoszenie delegowania pracowników zgodnie z art. 9 dyrektywy 2014/67/UE drogą elektroniczną, europejska e-karta usług odsyła jej posiadacza do odpowiednich procedur krajowych. Usługodawcy, którzy posiadają europejską e-kartę usług mogą również przekazać zgłoszenie za pomocą platformy elektronicznej powiązanej z systemem IMI, jeżeli przyjmujące państwo członkowskie poinformowało Komisję, że możliwość taka ma zastosowanie do delegowania pracowników na jego terytorium.

Wniosek w sprawie europejskiej e-karty usług stanowi uzupełnienie innych inicjatyw politycznych z dziedziny usług określonych w strategii jednolitego rynku i ma na celu przeciwdziałanie powstawaniu barier w świadczeniu usług transgranicznych na szczeblu krajowym. Jest on zatem uzupełnieniem wniosku Komisji [XX] w sprawie dyrektywy mającego na celu zreformowanie procedury powiadamiania przez państwa członkowskie o systemach zezwoleń i wymogach związanych z usługami.

Ponadto niniejszy wniosek zostanie uzupełniony o inicjatywę jednego portalu cyfrowego (Single Digital Gateway) ogłoszoną w strategii jednolitego rynku na 2017 r. Portal, w sprawie którego jesienią 2016 r. przeprowadzono konsultacje społeczne, pozwoli usunąć istniejące

[6] Według danych Eurostatu te dwa sektory odpowiadają łącznie za ok. 20 % PKB i miejsc pracy w UE.

luki w informacjach kierowanych do przedsiębiorstw i obywateli poprzez zintegrowanie, uzupełnienie i udoskonalenie odpowiednich informacji dostępnych online na szczeblu unijnym i krajowym. Będzie on także połączony z usługami wsparcia. Ponadto celem portalu jest dalsza cyfryzacja procedur krajowych mających zastosowanie do obywateli i przedsiębiorstw korzystających ze swoich praw związanych z jednolitym rynkiem. W założeniu zakres jednego portalu cyfrowego ma wykraczać poza sektory objęte niniejszą inicjatywą.

Dla porównania: europejska e-karta usług powinna oferować w pełni zharmonizowany i znormalizowany instrument transgranicznego świadczenia usług, który obniżyłby koszty zapewnienia zgodności na poszczególnych rynkach usług zdominowanych w znacznym stopniu przez MŚP. Jest to zgodne z celem upraszczania procedur administracyjnych przy zaangażowaniu państw członkowskich pochodzenia usługodawców, w sytuacji gdy państwo członkowskie pochodzenia nie ma wpływu na wymogi obowiązujące usługodawcę w innych państwach członkowskich. W przypadku europejskiej e-karty usług obowiązek zapewnienia zgodności w ramach uprzednio zdefiniowanych i w pełni znormalizowanych procedur spoczywa na usługodawcy. Dzięki powiązaniu jednego portalu cyfrowego z tą procedurą, stanie się ona bardziej widoczna dla beneficjentów.

Wdrożenie europejskiej e-karty usług będzie w pełni spójne z pracami nad jednym portalem cyfrowym i odbędzie się z poszanowaniem zasad określonych w planie działania na rzecz administracji elektronicznej (w szczególności: zasady cyfrowości, interoperacyjności, transgraniczności, jednorazowości i domyślnej powszechności)[7].

Wreszcie niniejszy wniosek stanowi uzupełnienie polityki egzekwowania prawa Komisji, którą Komisja stosuje równolegle w celu wyeliminowania wynikających z prawa krajowego nieuzasadnionych lub nieproporcjonalnych ograniczeń wobec zasad swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług.

Wdrożenie niniejszej dyrektywy będzie wspierać system wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) ustanowiony rozporządzeniem w sprawie IMI[8]. Od 2011 r. z IMI może korzystać ok. 5000 organów publicznych; stale prowadzone są sondaże wśród jego użytkowników i udowodniono, że system ten ma duży potencjał; w styczniu 2016 r. wprowadzono do niego europejską legitymację zawodową.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Niniejsza dyrektywa i proponowane rozporządzenie wprowadzające europejską e-kartę usług są w pełni zgodne z wieloma innymi politykami UE, w szczególności z innymi politykami Komisji w sprawie upraszczania procedur administracyjnych i zmniejszania obciążeń administracyjnych.

Uproszczenie formalności związanych z dokumentacją byłoby bezpośrednim rezultatem rozwiązań wprowadzonych w rozporządzeniu (UE) 2016/1191 w sprawie promowania swobodnego przepływu obywateli poprzez uproszczenie wymogów dotyczących przedstawiania określonych dokumentów urzędowych w Unii Europejskiej[9].

---

7 Plan działania UE na rzecz administracji elektronicznej na lata 2016–2020. Przyspieszenie cyfrowej transformacji administracji – COM(2016) 179.

8 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylające decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzenie w sprawie IMI") (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 1).

9 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1191 z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie promowania swobodnego przepływu obywateli poprzez uproszczenie wymogów dotyczących

W 2013 r. w obszarze uznawania kwalifikacji zawodowych wprowadzono podobne narzędzie służące upraszczaniu procedur administracyjnych – wspomnianą powyżej europejską legitymację zawodową, którą w styczniu 2016 r. udostępniono przedstawicielom wybranych zawodów (pielęgniarkom, farmaceutom, fizjoterapeutom, przewodnikom górskim i agentom nieruchomości). W celu uniknięcia ryzyka dublowania się poszczególnych instrumentów w niniejszym wniosku wykluczono możliwość ubiegania się o europejską e-kartę usług przez wysoko wykwalifikowanych pracowników uprawnionych do europejskiej legitymacji zawodowej.

Aby całkowicie wyeliminować ryzyko takiego dublowania się instrumentów, przed zastosowaniem jakichkolwiek innych środków uzyskiwania oraz weryfikacji informacji dotyczących europejskiej e-karty usług organy publiczne powinny w pierwszej kolejności korzystać z wszelkich dostępnych systemów integracji rejestrów krajowych, w tym systemów integracji rejestrów spółek (system integracji rejestrów działalności gospodarczej, BRIS), zgodnie z wymogami określonymi w dyrektywie 2009/101/WE, oraz z systemów integracji rejestrów upadłości, zgodnie z przepisami rozporządzenia (UE) 2015/848.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Niniejsze działanie ustawodawcze wchodzi w zakres kompetencji dzielonych zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a) TFUE. Celem działania jest ułatwienie prowadzenia przedsiębiorstwa i działalności usługowej na jednolitym rynku, dalsze opracowanie i wdrożenie zasad ogólnych dotyczących prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług transgranicznych zapisanych odpowiednio w art. 49 i 56 TFUE oraz w dyrektywie usługowej. Niniejsza dyrektywa opiera się na postanowieniach art. 53 ust. 1 i art. 62 TFUE, które stanowią odpowiednio podstawę prawną realizacji swobody przedsiębiorczości oraz podstawę prawną przepisów dotyczących dostępu do samozatrudnienia.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Ogólnym celem niniejszego wniosku ustawodawczego jest zapewnienie sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku usług w UE, który nie jest ograniczony do terytorium jednego państwa członkowskiego, ale obejmuje całe terytorium UE. Biorąc pod uwagę transgraniczny charakter jednolitego rynku UE oraz konieczność wzięcia pod uwagę sytuacji o charakterze transgranicznym w sposób możliwie spójny, wykorzystanie istniejącego w całej UE narzędzia informatycznego w postaci systemu IMI stanowi racjonalne pod względem kosztów rozwiązanie, które może zostać zrealizowane wyłącznie w drodze podjęcia działań na szczeblu UE.

Ponadto w dyrektywie określono zasady, w szczególności dotyczące roli organów koordynujących na szczeblu państw członkowskich, które pozostawiają w gestii państw członkowskich zadanie określenia stosownego organu mającego zapewnić zgodność z tymi zasadami, zgodnie ze strukturą administracyjną na poziomie krajowym.

• Proporcjonalność

Środki wprowadzone w niniejszej dyrektywie są proporcjonalne do założonych w niej celów dalszej integracji rynków usług na szczeblu UE, jako że umożliwią zwiększenie dynamiki rynków i konkurencji transgranicznej. Są one także proporcjonalne do założonych celów, jakimi są zwiększenie przejrzystości, obniżenie kosztów oraz uproszczenie procedur

---

przedkładania określonych dokumentów urzędowych w Unii Europejskiej i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz.U. L 200 z 26.7.2016, s. 1).

nakładanych przez państwa członkowskie na usługodawców w sytuacjach o charakterze transgranicznym. Ponadto opierają się one na IMI, istniejącym instrumencie informatycznym funkcjonującym na szczeblu UE, finansowanym z budżetu UE i już wykorzystywanym przez administracje krajowe. Procedura na szczeblu UE wprowadzi jedynie ograniczone zmiany do IMI, skutkując poniesieniem niewielkich kosztów na poziomie UE i na poziomie krajowym. Poziom kosztów oceniono na podstawie podobnych istniejących procedur, takich jak europejska legitymacja zawodowa.

Środki te nie wykraczają poza to, co jest konieczne do rozwiązania stwierdzonych problemów oraz do osiągnięcia założonych celów. Choć procedura funkcjonująca na poziomie UE wymaga od administracji państw członkowskich odgrywania aktywnej roli, oczekuje się, że państwa członkowskie poniosą ograniczone nakłady finansowe dzięki wykorzystaniu systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym – platformy, która już istnieje i której wdrożenie sfinansowano ze środków unijnych. Ponadto perspektywa stosowania europejskiej e-karty usług, która poprawi konkurencyjność na rynkach usług przez dopuszczenie do nich większej liczby podmiotów oraz wygeneruje dodatkowe obroty, będzie mieć pozytywny wpływ na gospodarkę państw członkowskich.

Usługodawcy będą mogli korzystać z europejskiej e-karty usług na zasadzie dobrowolności.

- **Wybór instrumentu**

Niniejsza dyrektywa opiera się na art. 53 i 62 TFUE, które uprawniają prawodawcę Unii jedynie do przyjmowania dyrektyw. Zawarto w niej przepisy o zbliżeniu prawodawstwa państw członkowskich dotyczącego dostępu do określonych rodzajów działalności usługowej. Ponadto w dyrektywie przedstawiono wyjaśnienia dotyczące dokładnego wpływu europejskiej e-karty usług na dostęp do rynku innego państwa członkowskiego.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny ex post/kontrole sprawności obowiązującego prawodawstwa**

W ramach przygotowywania niniejszego wniosku Komisja przeprowadziła szczegółową ocenę dyrektywy usługowej. Ocena ta wykazała, że dotychczasowe wdrożenie dyrektywy usługowej było jedynie częściowo skuteczne. Dyrektywa usługowa, inicjując reformy w państwach członkowskich, umożliwiła wypracowanie dodatkowego wzrostu gospodarczego. Mimo to usługodawcy w kluczowych sektorach usług (takich jak usługi biznesowe i budowlane) wciąż borykają się z licznymi barierami. Ponadto system współpracy państw członkowskich w obszarze administracji nie zapewnia wszystkich możliwych korzyści. Przeprowadzona w 2015 r. szczegółowa analiza funkcjonowania i użyteczności pojedynczych punktów kontaktowych (PSC) dała podstawy do wniosku, że większość z nich nie doprowadziła jeszcze do oczekiwanego uproszczenia procedur administracyjnych w zakresie tymczasowego świadczenia usług transgranicznych i zakładania działalności gospodarczej.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Komisja przeprowadziła kilka analiz i konsultacji w celu zgromadzenia danych o utrzymujących się przeszkodach dla w pełni funkcjonalnego jednolitego rynku usług, przy czym większy nacisk położono na praktyczne skutki wdrożenia przepisów od 2014 r. Ocenę gospodarczą przeprowadzono w celu dokonania oceny skutków krajowych reform rynków usług i dostępu usługodawców do ubezpieczeń. Ponadto w latach 2014, 2015 i 2016 w ramach Forum Jednolitego Rynku zorganizowano warsztaty z udziałem zainteresowanych

podmiotów. Podczas tych spotkań omówiono wyzwania stojące przed małymi i średnimi przedsiębiorstwami chcącymi rozwijać się na transgranicznych rynkach regionalnych oraz konkretne wyzwania występujące w sektorach usług (w szczególności w sektorach usług biznesowych i budowlanych), których rozwój jest hamowany przez niski poziom transgranicznego handlu i inwestycji na poziomie UE. Zgromadzone wypowiedzi i komentarze wykazały, że mimo niewielkich postępów osiągniętych w ostatnich latach usługodawcy działający w kilku sektorach ważnych pod względem gospodarczym wciąż borykają się z wieloma przeszkodami przy próbach rozszerzenia działalności na inne państwa członkowskie.

Zainteresowane strony wyraziły różne poglądy na temat możliwych sposobów poprawy ram regulacyjnych obowiązujących w przypadku rynków usług na szczeblu UE i krajowym. Niniejsza dyrektywa nie wprowadza zmian ani do określonych w dyrektywie usługowej zasad merytorycznych regulujących świadczenie usług transgranicznych, ani do zasad związanych z delegowaniem pracowników, bezpieczeństwem i higieną pracy czy ochroną środowiska. Zainteresowane strony prawie jednogłośnie sprzeciwiły się otwarciu kwestii zmiany dyrektywy usługowej.

Od 3 maja do 26 lipca 2016 r. trwały internetowe konsultacje społeczne. Konsultacje pozwoliły na zebranie kolejnych opinii zainteresowanych stron, jak również informacji o bezpośrednich doświadczeniach z utrzymującymi się barierami utrudniającymi świadczenie usług transgranicznych w UE, w szczególności w wymienionych powyżej sektorach usług.

Rezultaty wszystkich tych działań potwierdziły, że na poziomie krajowym wciąż obowiązują niewspółmierne lub nieuzasadnione wymogi działające na niekorzyść usługodawców i usługobiorców na jednolitym rynku. Ponadto wyniki tych działań dają wyraźne wskazania co do oczekiwanych przez zainteresowane strony reakcji politycznych. Większość z nich zgadza się z koniecznością rozwiązania problemu utrzymujących się barier w zakresie transgranicznego świadczenia usług i ułatwienia dostępu do ubezpieczeń w takich sytuacjach, przy jednoczesnym utrzymaniu unijnego dorobku prawnego w dziedzinie polityki społecznej, zatrudnienia, bezpieczeństwa i higieny pracy oraz środowiska i równoległej realizacji ambitnej polityki egzekwowania prawa. W tym kontekście w listopadzie 2016 r. Komisja przyjęła kompleksowy pakiet egzekwowania przepisów, w celu rozwiązania problemu niewspółmiernych ograniczeń w dziedzinie usług w dziewięciu państwach członkowskich.

Niniejsza inicjatywa wspierająca rozwój rynków usług transgranicznych spotkała się z poparciem Rady ds. Konkurencyjności, zawartym w jej konkluzjach z 29 lutego 2016 r. w sprawie strategii jednolitego rynku[10], oraz Rady Europejskiej – w jej konkluzjach z 28 czerwca 2016 r.[11] Poparcie dla przedmiotowej inicjatywy wyraził także Parlament Europejski w swojej rezolucji na temat strategii jednolitego rynku przyjętej w dniu 26 maja 2016 r.[12]

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Wyniki procesu wzajemnej oceny w państwach członkowskich w latach 2010–11, wyniki kontroli skuteczności w latach 2011–12 i wyniki wzajemnej weryfikacji w latach 2012–2013 przyczyniły się do przygotowania niniejszego wniosku dotyczącego dyrektywy. Ponadto wyniki różnych konsultacji społecznych, w tym konsultacji przeprowadzonych latem 2016 r., stanowią solidną podstawę wiedzy eksperckiej.

Co więcej Komisja opierała swoje działania na regularnych kontaktach na poziomie technicznym w ramach grupy ekspertów ds. wdrożenia dyrektywy usługowej.

---

10 Konkluzje Rady w sprawie strategii jednolitego rynku towarów i usług z dnia 29 lutego 2016 r.

11 Konkluzje Rady Europejskiej z dnia 28 czerwca 2016 r.

12 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 maja 2016 r. w sprawie strategii jednolitego rynku

- **Ocena skutków**

W ramach przygotowań związanych z niniejszą inicjatywą przeprowadzono ocenę skutków. Ponownie przedłożone sprawozdanie uwzględnia zalecenia przedstawione przez Radę ds. Kontroli Regulacyjnej w pierwotnie wydanej przez nią negatywnej opinii z dnia 14 października 2016 r.[13], jak również dodatkowe kwestie podniesione przez Radę w ostatecznej pozytywnej opinii z dnia 8 listopada 2016 r.[14] W szczególności wyjaśniono kwestie opisu problemu i zakresu oceny skutków, przeorganizowano poszczególne warianty strategiczne w wyraźnie wyodrębnione pakiety wariantów i z większą dokładnością oszacowano redukcję kosztów administracyjnych.

W ocenie skutków przeanalizowano poszczególne warianty strategiczne i pogrupowano je w „pakiety" wariantów strategicznych. Przeanalizowano następujące pakiety wariantów strategicznych:

- Pierwszy pakiet wariantów umożliwiłby usługodawcy uzyskanie zaświadczenia o posiadaniu siedziby w państwie członkowskim pochodzenia i potwierdzenia posiadania ubezpieczenia obejmującego działalność także w państwie członkowskim pochodzenia;
- Drugi pakiet pozwoliłby usługodawcy na korzystanie z procedury na szczeblu UE w celu ułatwienia mu dostępu do rynku innego państwa członkowskiego, w tym z zaawansowanego mechanizmu elektronicznego powiązanego z systemem IMI w celu łatwiejszego dopełnienia formalności dla delegowanych pracowników, na korzystanie z którego to mechanizmu może zdecydować się przyjmujące państwo członkowskie. Ponadto umożliwiłby rozwiązanie praktycznych problemów związanych z ubezpieczeniem w działalności transgranicznej;
- Trzeci pakiet wariantów, uzupełniający wobec pakietu 2, zmniejszyłby rozbieżności między rozwiązaniami prawnymi w wielu kluczowych usługach biznesowych (usługi architektoniczne, inżynieryjne i księgowe) poprzez harmonizację ograniczonej liczby wymogów mających zastosowanie do usługodawców w tych trzech sektorach (a mianowicie ograniczenia dotyczące formy prawnej, wymogi określające udział w kapitale własnym zastrzeżony dla wolnych zawodów oraz ograniczenia dotyczące działalności wielodyscyplinarnej);
- Czwarty pakiet wariantów, uzupełniający wobec pakietu 3, wprowadziłby konkretne rozwiązania zaradcze w zakresie wyżej wspomnianych rozbieżności regulacyjnych w przypadku przedsiębiorstw dodatkowych (oddziałów i agencji), zwalniając usługodawców zagranicznych z określonych wymogów, przy jednoczesnym uprawnieniu przyjmujących państw członkowskich do wprowadzenia alternatywnych środków ochronnych.

Pierwszy pakiet przyczyniłby się do wprowadzenia pewnych uproszczeń, jednak jego wpływ byłby ograniczony w porównaniu do skutków pozostałych wariantów. Pakiety 3 i 4 miałyby wprawdzie poważniejsze skutki niż pakiet 2 ze względu na kwestię usuwania przeszkód regulacyjnych (a nie tylko uproszczenia administracyjne), Komisja zdecydowała się jednak na

[13] Główne rekomendacje Rady przedstawione w pierwszej opinii w sprawie oceny skutków wskazywały na potrzebę lepszego sformułowania definicji problemu, ponownego rozważenia założeń koncepcyjnych i opisu poszczególnych wariantów strategicznych i przedstawienia dalszych informacji o potencjalnych kosztach dla państw członkowskich i stanowiskach zainteresowanych stron.

[14] http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/ia_carried_out/cia_2016_en.htm.

pakiet 2 ze względu na następujące argumenty: Usunięcie najbardziej restrykcyjnych wymogów objętych pakietami 3 i 4 poprzez ukierunkowane działania w zakresie egzekwowania przepisów, uzupełnione o konkretne zalecenia dotyczące ogólnych ram regulacyjnych mających zastosowanie do zawodów usługowych, wydaje się bardziej proporcjonalne niż wniosek ustawodawczy wprowadzający minimalną harmonizację w zakresie ograniczonej liczby wymogów w ograniczonej liczbie sektorów usług. Ponadto pakiet 4 odrzuca się również dlatego, że byłby postrzegany jako rozwiązanie dające inicjatywę państwu członkowskiemu pochodzenia, w którym zagraniczni usługodawcy podlegaliby wyłącznie prawu państwa członkowskiego pochodzenia, czego skutkiem byłaby odwrotna dyskryminacja usługodawców krajowych.

Oczekuje się, że wybrany pakiet poprawi pewność prawa oraz zapewni oszczędności usługodawcom decydującym się na świadczenie usług transgranicznych. Może on przyczynić się do zwiększenia dynamiki rynków i konkurencyjności, zwiększając wybór i wartość dodaną dla konsumentów

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Proponowana dyrektywa przyczyni się do zwiększenia sprawności regulacyjnej w dziedzinie dostępu usługodawców do rynku oraz do uproszczeń poprzez poprawę warunków, na jakich usługodawcy uzyskują dostęp do rynku innego państwa członkowskiego. Pozostaje ona bez wpływu na prerogatywy przyjmujących państw członkowskich wynikające z dyrektywy usługowej.

- **Prawa podstawowe**

Niniejszy wniosek wspiera prawa zapisane w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności, zgodnie z art. 8 Karty praw podstawowych, zostanie zapewniona ochrona danych osobowych. Ponadto głównym celem niniejszej inicjatywy jest ułatwienie korzystania z prawa przedsiębiorczości i prawa do świadczenia usług w dowolnym państwie członkowskim, zgodnie z przepisami art. 15 ust. 2 Karty praw podstawowych, przy zapewnieniu, że nie występuje żadna, w tym pośrednia, dyskryminacja ze względu na przynależność państwową (dalsze wdrożenie art. 21 ust. 2 Karty praw podstawowych). Co więcej wprowadzenie takiej procedury na poziomie UE ma na celu wdrożenie bezstronnej, sprawiedliwej i zasadnie szybkiej procedury, także w odniesieniu do uczestnictwa Komisji, zgodnie z wymogami określonymi w art. 41 Karty praw podstawowych. Zgodnie z postanowieniami art. 54 Karty praw podstawowych, pod należytą rozwagę zostanie wzięty zakaz nadużywania prawa, w szczególności w zakresie swobody świadczenia usług.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Oczekuje się, że wniosek będzie miał wpływ na budżet UE w zakresie, w jakim przyszła europejska e-karta usług będzie wykorzystywała system wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI) jako podstawę operacyjną. IMI należy dostosować, aby mógł obsługiwać procedurę europejskiej e-karty usług i spełniać wymogi w zakresie przechowywania; będzie on musiał również zostać uzupełniony o pewne dodatkowe funkcje – interfejs publiczny przeznaczony dla usługodawców, połączenia z innymi istotnymi systemami oraz funkcjonalność administracyjną dla organów państw członkowskich. Będzie to niezbędne, ponieważ w przypadku europejskiej e-karty usług IMI będzie wykorzystywany jako skuteczne narzędzie wymiany informacji i wzajemnej pomocy między właściwymi organami w obrębie danego państwa członkowskiego, bez uszczerbku dla innych rozwiązań stosowanych w państwach członkowskich.

Wpływ na budżet UE będzie niewielki ze względu na fakt, że korzystanie z IMI jako podstawy obsługi europejskiej e-karty usług przyniesie istotne korzyści skali i zakresu. Ponadto podstawowe aktualnie istniejące możliwości IMI oraz możliwości będące w toku opracowania są w dużej mierze zgodne z wymogami europejskiej e-karty usług. W związku z tym koszty adaptacji i opracowania oprogramowania będą w znacznym stopniu zmniejszone.

Wszelkie konieczne przydziały finansowania będą dokonywane poprzez przesunięcia środków; nie oczekuje się wpływu na budżet UE przekraczającego środki już przewidziane w ramach obecnego programowania finansowego Komisji.

5. INNE ELEMENTY

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdawczość**

Dyrektywa przewiduje przeprowadzenie pierwszej oceny dyrektywy po 36 miesiącach od daty transpozycji, a następnie co najmniej co pięć lat. Państwa członkowskie, usługodawcy, partnerzy społeczni oraz inne zainteresowane strony byłyby również zachęcane do oceny funkcjonowania tej inicjatywy. Analizowane będą konkretne wskaźniki umożliwiające ocenę skutków dyrektywy, takie jak liczba usługodawców posługujących się europejską e-kartą usług, ich doświadczenia związane z obciążeniami administracyjnymi, szybkość stosowanych procedur czy ilość informacji wymienianych między państwami członkowskimi.

- **Dokumenty wyjaśniające (w przypadku dyrektyw)**

Wniosek nie wymaga dokumentów wyjaśniających w celu transpozycji wszystkich przepisów do prawa krajowego. Komisja przedstawi jednak wytyczne dotyczące stosowania wszystkich schematów pracy oraz udogodnień administracyjnych określonych w proponowanym rozporządzeniu w sprawie wprowadzenia europejskiej e-karty usług. Wytyczne te zostaną przedstawione po wprowadzeniu wszystkich niezbędnych aktów delegowanych i wykonawczych przewidzianych w niniejszej dyrektywie oraz proponowanym rozporządzeniu.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów zawartych we wniosku**

Wniosek obejmuje następujące przepisy:

Artykuł 1 stwierdza, że przedmiotem wniosku jest ustanowienie ram prawnych i operacyjnych dla europejskiej e-karty usług, wprowadzonej rozporządzeniem ..... [rozporządzenie ESC]....., określających zasady dostępu do działalności usługowej i jej prowadzenia przez posiadaczy e-karty.

Zgodnie z art. 2 w zakres niniejszej dyrektywy wchodzą usługi biznesowe i budowlane wymienione w jej załączniku. Załącznik wyklucza rodzaje działalności, które są również wykluczone, całkowicie lub częściowo, na mocy dyrektywy 2006/123/WE.

Ponadto zgodnie z tym artykułem niniejsza dyrektywa, podobnie jak dyrektywa 2006/123/WE, nie dotyczy definiowania ani organizacji usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym ani przepisów regulowanych prawem konkurencji. Nie ma ona również wpływu na różnorodność kulturową lub językową, bądź też na pluralizm mediów. Wreszcie dyrektywa nie ma wpływu na przepisy ogólne prawa karnego, prawa pracy, prawa podatkowego bądź prawa dotyczącego zabezpieczenia społecznego.

W odniesieniu do dyrektywy 2006/123/WE artykuł ten precyzuje, że przedmiotowa dyrektywa nie będzie miała zastosowania w przypadku, gdy jest ona sprzeczna z innymi aktami prawnymi Unii regulującymi szczególne aspekty dostępu lub prowadzenia działalności usługowej w konkretnych branżach lub zawodach. Podkreśla się również, że niniejsza

dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla dyrektyw 96/71/WE oraz 2014/67/UE w odniesieniu do delegowania pracowników.

Artykuł 3 wprowadza definicje istotne dla dyrektywy.

Artykuł 4 wyjaśnia wartość dowodową europejskiej e-karty usług w całej Unii w związku z prowadzeniem działalności przez usługodawcę w jego państwie członkowskim pochodzenia, skąd usługodawca rozszerza swoją działalność na podstawie e-karty.

Artykuł 5 szczegółowo przedstawia skutki europejskiej e-karty usług jako dowodu zdolności posiadacza e-karty do świadczenia usług na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, tymczasowo lub za pośrednictwem oddziału, agencji lub biura położonego na jego terytorium. Po jej wydaniu e-karta zapobiega nakładaniu przez przyjmujące państwo członkowskie na jej posiadacza obowiązku uzyskania uprzedniego zezwolenia i obowiązku uprzedniego powiadomienia w odniesieniu do świadczenia usług, na podstawie systemów wynikających z prawa danego państwa członkowskiego. Takie uprzednie kontrole będą bowiem realizowane w ramach procedury wydawania europejskiej e-karty usług. Procedura wydawania europejskiej e-karty usług nie może jednak obejmować uprzednich kontroli o wysokim stopniu złożoności lub związanych z dokonywaniem selekcji wśród przedsiębiorstw. Kontrole *ex post* dotyczące posiadaczy e-karty oraz innych usługodawców zostają utrzymane.

Artykuł 6 wprowadza dla organów wszystkich państw członkowskich obowiązek niewymagania od posiadaczy europejskiej e-kart usług jakichkolwiek informacji już zawartych w europejskiej e-karcie usług w przypadku kierowania do nich wniosków o podanie informacji w ramach jakichkolwiek procedur lub formalności.

Artykuł 7 przewiduje, że ważność europejskiej e-karty usług jest bezterminowa, o ile nie zostanie ona zawieszona, cofnięta lub anulowana, oraz że obejmuje ona całe terytorium przyjmującego państwa członkowskiego. Zezwolenia dotyczące dodatkowych oddziałów, agencji lub biur pozostają w mocy, o ile jest to przewidziane w dyrektywie 2006/123/WE.

Zgodnie z art. 8 wniosek o e-kartę należy składać do organu koordynującego państwa członkowskiego pochodzenia.

Artykuł 9 wyklucza ubieganie się o europejską e-kartę usług w przypadku usługodawców, których objęto już europejską legitymacją zawodową.

Artykuł 10 gwarantuje państwom członkowskim prawo do powoływania się na nadrzędne względy interesu publicznego zgodnie z dyrektywą 2006/123/WE.

Artykuł 11 opisuje zadania w zakresie weryfikacji i skompletowania wniosku o europejską e-kartę usług, które musi wykonać organ koordynujący w państwie członkowskim pochodzenia przed przekazaniem tego wniosku do swojego odpowiednika w przyjmującym państwie członkowskim. Zawiera również mechanizmy odwoławcze w związku z działaniami lub niepodejmowaniem działań przez organ koordynujący w państwie członkowskim pochodzenia.

Artykuł 12 opisuje kroki proceduralne dotyczące wydania europejskiej e-karty usług w przypadku świadczenia tymczasowych usług transgranicznych. Po uzyskaniu dostępu przez zagranicznego usługodawcę organ koordynujący informuje go o wymogach obowiązujących w przyjmującym państwie członkowskim lub informuje go o odpowiednio uzasadnionej decyzji przyjmującego państwa członkowskiego wyrażającej sprzeciw wobec wydania e-karty, przy czym decyzja taka jest wiążąca dla organu koordynującego w państwie członkowskim pochodzenia. Jeżeli w ciągu dwóch tygodni nie został wyrażony sprzeciw, wysyłane jest ostrzeżenie, a przyjmującemu państwu członkowskiemu przysługują dodatkowe

dwa tygodnie na podjęcie działań. Na koniec tego okresu wydawana jest e-karta – za zgodą wyrażoną bezpośrednio lub dorozumianą. Przepis obejmuje prawo do odwołania się od decyzji organów koordynujących państw członkowskich pochodzenia lub przyjmujących państw członkowskich.

Artykuł 13 opisuje kroki proceduralne dotyczące wydania europejskiej e-karty usług w przypadku świadczenia usług za pośrednictwem przedsiębiorstw prowadzonych w formie oddziałów, agencji lub biur. Organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego przekazuje informację o wymogach obowiązujących na jego terytorium, warunkujących przyznanie dostępu; wnioskodawca musi udowodnić zgodność z obowiązującymi wymogami. Jeżeli organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego nie podejmie żadnej decyzji po odpowiednim przeprowadzeniu procesu obsługi wniosku składanego przez wnioskodawcę oraz pomimo wysłania ostrzeżenia, e-karta jest wydawana. Przepis obejmuje prawo do odwołania się od decyzji organów koordynujących państw członkowskich pochodzenia lub przyjmujących państw członkowskich.

Artykuł 14 wprowadza zasadę jednorazowości na szczeblu krajowym; w myśl tej zasady wnioskodawca, w celu otrzymania europejskiej karty usług, nie musi ponownie przekazywać informacji ani dokumentów, którymi dysponują organy państwa członkowskiego pochodzenia.

Artykuł 15 wyszczególnia wydarzenia zachodzące w przyjmującym państwie członkowskim, które powodują zawieszenie lub odwołanie europejskiej e-karty usług.

Artykuł 16 wyszczególnia wydarzenia zachodzące w państwie członkowskim pochodzenia, które powodują zawieszenie lub odwołanie wszystkich europejskich e-kart usług wydanych uprzednio usługodawcy w zakresie określonej działalności usługowej.

Artykuł 17 określa rolę przyjmujących państw członkowskich i państw członkowskich pochodzenia w zawieszaniu, odwoływaniu lub, na wniosek posiadacza e-karty, anulowaniu europejskiej e-karty usług. Wprowadza on procedurę konsultacyjną dotyczącą posiadaczy e-kart.

Artykuł 18 reguluje zasady wykonywania uprawnień delegowanych Komisji zgodnie z art. 12 i 13.

Artykuł 19 określa komitet wspierający Komisję przy przyjmowaniu aktów wykonawczych oraz właściwą procedurę zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011.

Artykuły 20 i 21 nakładają na Komisję obowiązek monitorowania i przeprowadzania przeglądu w zakresie skutków niniejszej dyrektywy.

Artykuł 22 dotyczy transpozycji oraz stosowania przepisów niniejszej dyrektywy. Planowane terminy są takie same jak w przypadku terminów przewidzianych w proponowanym rozporządzeniu wprowadzającym europejską e-kartę usług.

2016/0402 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie ram prawnych i operacyjnych europejskiej e-karty usług wprowadzonej rozporządzeniem ... [rozporządzenie ESC]

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1 i art. 62,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[15],

uwzględniając opinię Komitetu Regionów[16],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) gwarantuje usługodawcom swobodę przedsiębiorczości w państwach członkowskich oraz swobodę świadczenia usług we wszystkich państwach członkowskich.

(2) Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[17] ustanawia ogólne przepisy ułatwiające usługodawcom korzystanie ze swobody przedsiębiorczości oraz swobodny przepływ usług. Stanowi ona między innymi, że państwa członkowskie powinny uprościć procedury administracyjne, na przykład oferując procedury realizowane drogą elektroniczną przez wykorzystanie pojedynczych punktów kontaktowych, upraszczając istniejące procedury, zmniejszając zapotrzebowanie na dokumenty poświadczone oraz jak najlepiej wykorzystując system dorozumianej zgody. Dyrektywa ta ustanawia także ramy zwiększające swobodę tymczasowego świadczenia usług w innym państwie członkowskim.

(3) Dyrektywa 2006/123/WE wymaga od państw członkowskich wprowadzenia i stałego aktualizowania pojedynczych punktów kontaktowych, w których usługodawca chcący założyć przedsiębiorstwo lub świadczyć swoje usługi będzie mógł znaleźć wszystkie stosowne informacje dotyczące wymogów, które należy spełnić, oraz elektronicznych procedur związanych z wszelkimi niezbędnymi formalnościami, zezwoleniami i powiadomieniami. Jednakże kosztowne wyzwania związane z komunikacją oraz trudności z zapewnieniem zgodności z krajowymi procedurami na odległość wciąż

15 Dz.U. C z , s. .

16 Dz.U. C z , s. .

17 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/123/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36).

dotykają usługodawców, w szczególności w odniesieniu do specyficznych wymogów sektorowych. Współpraca pomiędzy organami poszczególnych państw członkowskich zasadniczo powinna odbywać się za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI), platformy informatycznej służącej do transgranicznej wymiany informacji i wzajemnej pomocy w ramach tej dyrektywy. Choć zdarza się, że organy mają wątpliwości dotyczące legalnego prowadzenia przedsiębiorstwa przez usługodawcę w innym państwie członkowskim, możliwości współpracy oferowane obecnie w ramach IMI nie są w pełni wykorzystywane. Formalności związane z zezwoleniami i powiadomieniami często wymagają składania dokumentów papierowych, które dodatkowo muszą zostać przetłumaczone, co stanowi istotny koszt. Informacje dotyczące tych przeszkód są albo niedostępne przez internet, albo ogólnikowe, niepełne, rozproszone i trudne do zinterpretowania w odniesieniu do konkretnej sytuacji usługodawcy rozszerzającego swoją działalność na rynki innych państw, ze względu na fakt, że przepisy krajowe często dotyczą wyłącznie sytuacji krajowych. Usługodawcy często muszą ponownie dostarczać informacje i dokumenty.

(4) Wymogi pozostają niezmienione, co sprawia, że rozszerzenie działalności usługodawcy na obszarze rynku wewnętrznego jest uciążliwe i zniechęcające; przykładowo są to liczne i zróżnicowane systemy zezwoleń wymaganych przez różne organy, które, w odniesieniu do prowadzenia przedsiębiorstwa, nie zakładają wzajemnego uznawania warunków wcześniej spełnionych w innych państwach członkowskich lub, w zakresie tymczasowego transgranicznego świadczenia usług, nakładają niewspółmierne lub nieuzasadnione ograniczenia. W konsekwencji usługodawcy napotykają liczne i niewspółmierne koszty związane z przestrzeganiem przepisów w przypadku podejmowania działalności transgranicznej.

(5) Handel i inwestycje transgraniczne w obszarze niektórych usług biznesowych i budowlanych są na szczególnie niskim poziomie, co wskazuje na potencjał lepszej integracji rynku usług oraz ma istotny negatywny wpływ na pozostałą część gospodarki. Te słabe wyniki prowadzą do sytuacji, w której potencjał większego wzrostu i zatrudnienia na jednolitym rynku nie jest w pełni wykorzystywany.

(6) Celem niniejszej dyrektywy jest ułatwienie prowadzenia przedsiębiorstwa oraz swobodnego przepływu usług na jednolitym rynku przez dalsze opracowanie i wdrożenie zasad ogólnych dotyczących prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług transgranicznych zapisanych odpowiednio w art. 49 i 56 TFUE oraz w dyrektywie 2006/123/WE. Powinno to się opierać na art. 53 ust. 1 TFUE, dotyczącym swobody przedsiębiorczości i dostępu do działalności prowadzonej na własny rachunek, jak również na art. 62 TFUE, który stanowi, że postanowienia wspomnianego artykułu mają zastosowanie do usług.

(7) Aby ułatwić podejmowanie i prowadzenie działalności usługowej, niniejsza dyrektywa opiera się na dyrektywie 2006/123/WE, jednak w żaden sposób nie zmienia jej przepisów. Zakres niniejszej dyrektywy jest jeszcze bardziej ograniczony niż zakres określony w dyrektywie usługowej. Niniejsza dyrektywa dotyczy w szczególności sektorów usług biznesowych i budowlanych, w których wciąż istnieje wiele przeszkód wobec działalności transgranicznej. Ponadto transgraniczny handel i inwestycje w obszarze budownictwa i niektórych usług biznesowych są na niskim poziomie, a w obu tych sektorach w ostatnim dziesięcioleciu wzrost wydajności był niewielki.

(8) Wszelkie kwestie, działania oraz obszary pozostające poza zakresem dyrektywy 2006/123/WE powinny pozostać poza zakresem niniejszej dyrektywy. W

szczególności niniejsza dyrektywa nie wpływa na kwestie, działania oraz obszary związane z przepisami podatkowymi, zabezpieczeniem społecznym i prawem pracy, w tym z wszelkimi przepisami prawnymi lub postanowieniami umownymi dotyczącymi warunków zatrudnienia, warunków pracy, w tym bezpieczeństwa i higieny pracy oraz relacji pomiędzy pracodawcami i pracownikami. Niniejsza dyrektywa nie ma również wpływu na ustawodawstwo państw członkowskich dotyczące zabezpieczenia społecznego. Niniejsza dyrektywa nie narusza również żadnych przepisów wynikających z prawa konkurencji ani jakiegokolwiek przepisu dotyczącego prawa właściwego lub jurysdykcji zgodnie z zasadami międzynarodowego prawa prywatnego.

(9) W celu zachowania spójności ewentualne kolizje pomiędzy przepisami niniejszej dyrektywy a innymi aktami prawnymi UE regulującymi specyficzne aspekty dostępu do działalności usługowej i prowadzenia jej w określonych dziedzinach powinny być rozstrzygane zgodnie z art. 3 dyrektywy 2006/123/WE regulującym kwestie kolizji pomiędzy tą dyrektywą a takimi aktami prawnymi, z zastosowaniem tych pozostałych aktów prawnych. Zatem przepisy zawarte w niniejszej dyrektywie nie mogą stanowić podstawy do uzasadnienia systemów uprzednich zezwoleń, systemów uprzednich powiadomień bądź wymogów dotyczących prowadzenia przedsiębiorstwa, które są niedozwolone na podstawie innych aktów prawnych UE regulujących specyficzne aspekty dostępu do działalności usługowej i podejmowania jej w określonych dziedzinach, takich jak dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[18]. Dodatkowo niniejsza dyrektywa w żaden sposób nie wpływa na zobowiązania, których usługodawcy powinni przestrzegać, zgodnie z dyrektywą 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[19] oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE [20].

(10) Niniejsza dyrektywa wyjaśnia, na jakich warunkach zainteresowani usługodawcy mogą korzystać z europejskiej e-karty usług wprowadzonej rozporządzeniem ... [rozporządzenie ESC] ..., jaką rolę powinno odgrywać państwo członkowskie pochodzenia i przyjmujące państwo członkowskie oraz jakie działania państwa członkowskiego pochodzenia powinno akceptować przyjmujące państwo członkowskie. Europejska e-karta usług stanowi dobrowolne narzędzie do dyspozycji usługodawcy.

(11) Niniejsza dyrektywa zawiera także ramy dotyczące ważności europejskiej e-karty usług oraz powodów jej zawieszenia lub cofnięcia w całej Unii Europejskiej. W sytuacji gdy usługodawca nie może w dalszym ciągu legalnie świadczyć usług transgranicznych, z których powodu złożył wniosek o europejską e-kartę usług, e-karta ta powinna zostać zawieszona lub cofnięta, stosownie do przypadku.

(12) Głównym celem europejskiej e-karty usług jest wprowadzenie jednolitej, uproszczonej procedury dla usługodawców chcących rozszerzyć działalność w zakresie świadczenia

---

[18] Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego, w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1).

[19] Dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1).

[20] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI") (Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 11).

usług w ramach granic rynku wewnętrznego. E-karta ta jest elektronicznym certyfikatem potwierdzającym, że usługodawca legalnie prowadzi przedsiębiorstwo w państwie członkowskim (państwie członkowskim pochodzenia). Przyjmujące państwo członkowskie, na którego terytorium usługodawca chce rozszerzyć swoją działalność, nie powinno ponadto stosować do posiadaczy e-karty swoich systemów uprzednich zezwoleń lub uprzednich powiadomień wprowadzonych na mocy prawa krajowego w celu prowadzenia kontroli legalności dostępu do działalności usługowej i jej podejmowania, która jest już przedmiotem kontroli przed wydaniem europejskiej e-karty usług.

(13) Procedura wprowadzona niniejszą dyrektywą ma na celu wdrożenie ogólnych przepisów i zasad dyrektywy 2006/123/WE w kontekście transgranicznego prowadzenia przedsiębiorstwa i tymczasowego świadczenia niektórych usług.

(14) Niektóre wymogi i powiązane zezwolenia oraz powiadomienia objęte dyrektywą 2006/123/WE nie powinny być przedmiotem kontroli podczas procedury wydawania europejskiej e-karty usług, ze względu na ich złożoność lub zaangażowanie stron trzecich, których nie może w odpowiedni sposób uwzględnić jednolita procedura europejskiej e-karty usług. Dotyczy to procedur selekcji mających na celu przyznawanie zezwoleń, których liczba jest ograniczona, oraz kontroli warunków lokalnych, niezależnie od tego, czy chodzi o miejsce faktycznego świadczenia usług, czy o miejsce, w którym usługodawca prowadzi przedsiębiorstwo. Podobnie europejska e-karta usług nie może również być stosowana w przypadku procedur selekcji dotyczących realizacji zamówień publicznych, konkursów bądź koncesji.

(15) Powinno się również wyłączyć z zakresu kontroli usługodawców, którzy podlegają już innemu horyzontalnemu prawodawstwu UE. Tak jest w przypadku wymogów i kontroli związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych w ramach dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[21], nawet jeżeli zostały one wymienione w prawodawstwie dotyczącym określonego sektora.

(16) Ponadto wymogi ujawniania niektórych informacji dotyczących spółki obowiązujące usługodawców będących spółkami z ograniczoną odpowiedzialnością, zgodnie z dyrektywą 2009/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[22] oraz dyrektywą Rady 89/666/EWG[23], oraz wszelkie inne wymogi lub kontrole ustanowione w krajowych przepisach dotyczących rejestracji oddziałów spółek zarejestrowanych w innym państwie członkowskim zgodnie z prawem spółek nie powinny być objęte procedurą europejskiej e-karty usług, której celem jest uregulowanie kwestii dotyczących określonych sektorów w ramach dyrektywy 2006/123/WE.

(17) Z europejską e-kartą usług wiąże się szereg korzyści. Zapewnia ona dowód legalnego prowadzenia przedsiębiorstwa w państwie członkowskim pochodzenia. Europejska e-karta usług w okresie jej ważności powinna stanowić ważny w całej UE dowód legalnego prowadzenia przedsiębiorstwa w państwie członkowskim pochodzenia w zakresie usług objętych tą e-kartą. Dowód ten powinien być również akceptowany w

---

21 Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22).

22 Dyrektywa 2009/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 48 akapit drugi Traktatu, w celu uzyskania ich równoważności, dla zapewnienia ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich (Dz.U. L 258 z 1.10.2009, s. 11).

23 Dyrektywa Rady 89/666/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. dotycząca wymogów ujawniania informacji odnośnie do oddziałów utworzonych w państwie członkowskim przez niektóre rodzaje spółek podlegające prawu innego państwa (Dz.U. L 395 z 30.12.1989, s. 36).

działalności krajowej na wszystkich szczeblach i we wszystkich działach administracji publicznej. Ważna europejska e-karta usług zawiera informacje wymagane często w różnych sytuacjach, takich jak kontrole stosowane podczas świadczenia usług lub po świadczeniu usług, przy udzielaniu zamówienia publicznego, przy konkursach, koncesjach, zakładaniu spółki zależnej lub rejestracji oddziałów zgodnie z prawem spółek oraz zgłaszaniu usługodawcy do obowiązkowego ubezpieczenia społecznego. Ponieważ informacje te są już dostępne w ważnej europejskiej e-karcie usług, organy państw członkowskich nie powinny wymagać od posiadaczy e-karty podawania ich w tych sytuacjach.

(18) Ponadto państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości nakładania na posiadaczy europejskiej e-karty usług żadnych systemów uprzednich zezwoleń lub powiadomień warunkujących możliwość świadczenia usług. Po rozpoczęciu świadczenia usług w przyjmującym państwie członkowskim państwa członkowskie nie powinny powtarzać, w całości ani w części, kontroli przeprowadzonych uprzednio przy wydawaniu europejskiej e-karty usług. Systemy zezwoleń lub powiadomień związane między innymi z przepisami podatkowymi, zabezpieczeniem społecznym i prawem pracy pozostają w mocy, ponieważ kwestie te są wyłączone z zakresu niniejszej dyrektywy. Kontrole *ex post*, inspekcje czy dochodzenia przeprowadzane przez właściwe organy powinny jednak pozostać dopuszczalne w celu kontroli wykonywania usług, zgodnie z obowiązującymi przepisami UE. Jeżeli takie kontrole ujawnią poważne naruszenia wymogów mających zastosowanie w przyjmującym państwie członkowskim, może to prowadzić do zawieszenia lub cofnięcia europejskiej e-karty usług.

(19) W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/55/UE z dnia 20 listopada 2013 r.[24] wprowadzono ramy prawne dla europejskiej legitymacji zawodowej, której celem jest przyznanie wysoko wykwalifikowanym specjalistom, którzy otrzymają tę legitymację, prawa do wykonywania tego samego zawodu, w zakresie którego prowadzili wcześniej działalność w państwie członkowskim (pochodzenia), w innym (przyjmującym) państwie członkowskim, tymczasowo lub poprzez przedsiębiorstwo dodatkowe. Europejska e-karta usług jako procedura obejmująca szeroką gamę usług i nie regulująca kwestii związanych z kwalifikacjami zawodowymi nie powinna być więc stosowana do usług, dla których wprowadzono specjalną europejską legitymację zawodową, z wyjątkiem sytuacji gdy wymogi dotyczące określonych sektorów i ich kontroli, niezwiązane z uznawaniem kwalifikacji zawodowych, wciąż obowiązują w przypadku prowadzenia przedsiębiorstwa dodatkowego w ramach danego zawodu.

(20) Aby skupić działania i decyzje w państwie członkowskim i ułatwić współpracę pomiędzy właściwymi organami w państwie członkowskim pochodzenia i przyjmującym państwie członkowskim, organ koordynujący w państwie członkowskim pochodzenia oraz w przyjmującym państwie członkowskim powinien być ostatecznie odpowiedzialny za kwestie związane z europejską e-kartą usług, koordynując działania poszczególnych krajowych właściwych organów i działając jako punkt kontaktowy wraz ze swoimi odpowiednikami w innych państwach członkowskich. Wniosek o wydanie europejskiej e-karty usług należy więc składać do organu koordynującego w państwie członkowskim pochodzenia.

---

[24] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/55/UE z dnia 20 listopada 2013 r. zmieniająca dyrektywę 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI") (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 132).

(21) Usługodawcom oferuje się dwa rodzaje europejskich e-kart usług: prostszą procedurę w przypadku tymczasowego transgranicznego świadczenia usług w innych państwach członkowskich, zasadniczo polegającą na kontroli wcześniejszego prowadzenia przedsiębiorstwa w państwie członkowskim pochodzenia i umożliwiającą przyjmującemu państwu członkowskiemu wyrażenie sprzeciwu wobec tymczasowego transgranicznego świadczenia usług jedynie z uwagi na nadrzędny interes publiczny, oraz bardziej złożoną procedurę, w ramach której przyjmujące państwo członkowskie kontroluje działalność gospodarczą prowadzoną na jego terytorium przez czas nieokreślony za pośrednictwem przedsiębiorstwa dodatkowego w formie oddziałów, agencji lub biur, aby zapewnić wzajemne uznawanie w ramach uproszczonego procesu działań, w odpowiedni i sprawny sposób.

(22) Europejska e-karta usług jest dostępna dla usługodawców, którzy prowadzili wcześniej działalność w jednym z państw członkowskich. O ile spółki zależne przedsiębiorstw z państw trzecich powinny móc ubiegać się o wydanie e-karty, o tyle oddziały, agencje lub biura tych spółek nie mogą skorzystać z tej możliwości, zgodnie z art. 48 TFUE, który ogranicza zastosowanie swobody przedsiębiorczości oraz swobodnego przepływu usług do spółek założonych zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego i mających swoją statutową siedzibę, zarząd lub główne przedsiębiorstwo wewnątrz Unii.

(23) Europejska e-karta usług dla przedsiębiorstw dodatkowych powinna umożliwiać świadczenie usług w przyjmującym państwie członkowskim za pośrednictwem oddziałów, agencji, jak również biur działających w dowolnej formie, znajdujących się na terytorium tego państwa. Jednakże na potrzeby europejskiej e-karty usług termin „przedsiębiorstwo dodatkowe" nie powinien obejmować świadczenia usług w przyjmującym państwie członkowskim za pośrednictwem spółek zależnych przedsiębiorstw działających w państwie członkowskim pochodzenia. Spółka zależna jest odrębnym podmiotem prawnym, dlatego też wymaga bardziej złożonych kontroli niż kontrole odnoszące się do świadczenia usług za pośrednictwem oddziału, agencji lub biura niemających oddzielnej osobowości prawnej. Procedura europejskiej e-karty usług nie jest odpowiednia do uwzględnienia tych złożonych kontroli.

(24) Organ koordynujący państwa członkowskiego pochodzenia powinien po otrzymaniu wniosku o wydanie europejskiej e-karty usług uzupełnić go i zatwierdzić jego treść, aby w odpowiedni sposób wykazać legalne prowadzenie przedsiębiorstwa przez usługodawcę w jego państwie członkowskim pochodzenia oraz opisać okoliczności w sposób ułatwiający organom przyjmującego państwa członkowskiego przeprowadzenie ich własnych kontroli. Niepodejmowanie działań przez wnioskodawcę powinno prowadzić do wstrzymania procedury, natomiast niepodejmowanie działań przez organy państwa członkowskiego pochodzenia powinno stanowić podstawę do dochodzenia roszczeń na drodze sądowej.

(25) Aby zapewnić jednolite wdrożenie niniejszej dyrektywy w odniesieniu do aspektów technicznych rozpatrywania i obsługi wniosków o wydanie europejskiej e-karty usług, uprawnienia wykonawcze należy powierzyć Komisji. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011[25]. Te przepisy wykonawcze powinny przewidywać automatyczne anulowanie wniosku o europejską e-kartę usług, w przypadku gdy dana procedura

[25] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

zostaje zawieszona na znacząco długi czas z powodu niepodejmowania działań przez wnioskodawcę.

(26) Organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego powinien zapewnić przejrzystość co do wymogów mających zastosowanie do zagranicznych usługodawców, jeżeli prowadzą oni już przedsiębiorstwo w innym państwie członkowskim. Organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego powinien zapewnić, by usługodawca wiedział, które wymogi mają zastosowanie do świadczenia usług w przyjmującym państwie członkowskim, łącznie z tymi które będą obowiązywać po otrzymaniu europejskiej e-karty usług. W przypadku prowadzenia przedsiębiorstwa, to znaczy świadczenia usług za pośrednictwem oddziałów, agencji lub biur, określenie obowiązujących wymogów przez organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego ma inny cel: jest to lista wymogów, których spełnienie musi zostać udowodnione przez zagranicznego usługodawcę przed wydaniem e-karty.

(27) Jeżeli przyjmujące państwo członkowskie zapewnia kompleksową i zaktualizowaną informacyjną bazę danych w swoim pojedynczym punkcie kontaktowym, organ koordynujący w tym państwie może po prostu odwołać się do odpowiedniej strony internetowej, z której można pobrać informacje dotyczące procedury europejskiej e-karty usług.

(28) Europejska e-karta usług nie powinna zmieniać obecnego otoczenia regulacyjnego, zgodnie z dyrektywą 2006/123/WE i innymi odpowiednimi przepisami UE, określającego podstawowe warunki, które musi spełnić usługodawca, jeśli chce rozpocząć świadczenie usług w przyjmującym państwie członkowskim. W związku z powyższym przyjmujące państwo członkowskie powinno móc wymagać, zgodnie z obecnymi przepisami UE, by zagraniczni usługodawcy spełniali wymogi tego państwa, zanim zezwoli im ono na rozpoczęcie świadczenia usług na swoim terytorium. Procedura wydawania europejskiej e-karty usług powinna więc odpowiednio uwzględniać rolę kontroli przeprowadzanych przez przyjmujące państwo członkowskie w odniesieniu zarówno do tymczasowego transgranicznego świadczenia usług, jak i do prowadzenia przedsiębiorstwa.

(29) W przypadku tymczasowego transgranicznego świadczenia usług, ponieważ art. 16 dyrektywy 2006/123/WE dopuszcza nałożenie wymogów w odniesieniu do wszystkich usług objętych niniejszą dyrektywą, przyjmujące państwo członkowskie powinno mieć prawo do wyrażenia sprzeciwu wobec wydania europejskiej e-karty usług przez państwo członkowskie pochodzenia w przypadkach, gdy okoliczności dotyczące wnioskodawcy stanowią prawdziwe i wystarczająco poważne zagrożenie dla interesu publicznego związanego z porządkiem publicznym, bezpieczeństwem publicznym, zdrowiem publicznym lub ochroną środowiska naturalnego, którego nie mogą w odpowiedni i wystarczający sposób uregulować wymogi i kontrole mające zastosowanie po rozpoczęciu świadczenia usług. Powinno tak być w sytuacji, gdy istnieją systemy uprzednich zezwoleń lub powiadomień dotyczące tymczasowego świadczenia danych usług, proporcjonalnie uzasadnione z uwagi na jedną ze wspomnianych czterech przesłanek nadrzędnego interesu publicznego zapisanych w art. 16 dyrektywy 2006/123/WE, oraz gdy warunków spełnionych przez wnioskodawcę w państwie członkowskim pochodzenia nie można uznać za równoważne warunkom wymaganym przez przyjmujące państwo członkowskie w celu udzielenia uprzedniego zezwolenia. Możliwości i prerogatywy przyjmujących państw członkowskich zapisane w art. 16 dyrektywy 2006/123/WE mają zastosowanie przy wydawaniu europejskiej e-karty usług.

(30) System IMI powinien umożliwić Komisji powzięcie wiedzy o sprzeciwach wyrażonych przez przyjmujące państwa członkowskie przed wydaniem procedur europejskiej e-karty usług dla tymczasowego transgranicznego świadczenia usług, w kontekście systemów uprzednich zezwoleń lub uprzednich powiadomień, które powinny również być wcześniej zgłoszone, zgodnie z dyrektywą ……[przyszła dyrektywa w sprawie powiadomień]…….. Komisja może wykorzystywać informacje na temat rzeczywistego stosowania zgłoszonych systemów zezwoleń, aby podjąć działania w zakresie egzekwowania prawa lub wszcząć dochodzenie. Pozostaje to bez uszczerbku dla prawa wnioskodawców do złożenia skargi do Komisji, zawierającej zarzuty dotyczące potencjalnego naruszenia przepisów UE poprzez odnośny sprzeciw.

(31) W odniesieniu do prowadzenia przedsiębiorstwa przyjmujące państwa członkowskie powinny mieć możliwość nakładania na podmioty ubiegające się o e-kartę swoich własnych wymogów, które będą niedyskryminujące, uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym oraz proporcjonalne, zgodnie z dyrektywą 2006/123/WE i innymi odpowiednimi przepisami UE. Powinno się uwzględnić przepisy UE dotyczące określonych sektorów regulujące niektóre usługi objęte niniejszą dyrektywą, takie jak usługi biur podróży objęte dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302[26] oraz usługi instalacji elementów budynków związanych z energią objęte dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE[27], w takim zakresie, w jakim kontrole nie dotyczą uznawania kwalifikacji zawodowych podlegającego dyrektywie 2005/36/WE.

(32) Równorzędność wymogów przyjmującego państwa członkowskiego i wymogów państwa członkowskiego pochodzenia spełnionych wcześniej przez wnioskodawcę powinna stanowić integralną część tej oceny. W celu ułatwienia oceny równorzędności wymogów państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmujących państw członkowskich, w przypadku gdy organ przyjmującego państwa członkowskiego wyrazi zamiar odmowy wydania e-karty w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa, wnioskodawcy powinna przysługiwać ponowna możliwość udowodnienia, że spełnia on warunki określone w systemie uprzednich zezwoleń lub powiadomień, które stanowią dla organów przyjmujących państw członkowskich podstawę odmowy wydania e-karty, w tym poprzez spełnianie wymogów obowiązujących wnioskodawcę w państwie członkowskim pochodzenia, które uznawane są za równorzędne.

(33) Przyjmujące państwa członkowskie powinny mieć możliwość wezwania państwa członkowskiego pochodzenia do złożenia wyjaśnień lub dodatkowych informacji przed wydaniem europejskiej e-karty usług, mających istotne znaczenie dla oceny, czy istnieje uzasadniony i proporcjonalny powód do sprzeciwienia się tymczasowemu świadczeniu usług przez wnioskodawcę na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego lub, w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa, dla oceny, ile problemów regulacyjnych przyjmującego państwa członkowskiego rozwiązuje w odpowiedni sposób spełnianie przez wnioskodawcę wymogów obowiązujących w państwie członkowskim pochodzenia. Oczekuje się, że z czasem państwa członkowskie będą zdobywać coraz większą wiedzę na temat swoich ram prawnych

[26] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG (Dz.U. L 326 z 11.12.2015, s. 1).

[27] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).

dotyczących sektorów objętych e-kartą, co powinno pozwolić na wzrost wzajemnego zaufania oraz korzystniejsze oceny z punktu widzenia wnioskodawców.

(34) W celu ustanowienia procedury wnioskowania o tego rodzaju informacje Komisji powinny przysługiwać uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych na podstawie art. 290 Traktatu, w zakresie określania przebiegu procedury oraz jej wpływu na obowiązujące terminy podejmowania decyzji w sprawie wydawania europejskiej e-karty usług. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. W szczególności aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

(35) Przyjmujące państwo członkowskie nie powinno już kontrolować, czy podmiot wnioskujący o wydanie europejskiej e-karty usług prowadzi legalnie przedsiębiorstwo w innym państwie członkowskim. Nie powinno ono także kwestionować prawdziwości i ważności danych oraz dokumentów załączonych do wniosku, jeżeli zostały one już zatwierdzone przez organ koordynujący państwa członkowskiego pochodzenia. Natomiast organ koordynujący państwa członkowskiego pochodzenia nie powinien decydować, czy wydać europejską e-kartę usług w zakresie tymczasowego transgranicznego świadczenia usług w oparciu o zgodność z wymogami przyjmującego państwa członkowskiego; decyzja ta powinna być podejmowana wyłącznie na podstawie oceny, czy wnioskodawca legalnie prowadzi przedsiębiorstwo na jego terytorium w zakresie danej usługi w momencie podejmowania decyzji.

(36) Właściwe działania i decyzje organów koordynujących z przyjmującego państwa członkowskiego i państwa członkowskiego pochodzenia zaangażowanych w proces wydawania europejskiej e-karty usług powinny podlegać środkom zaskarżenia zgodnie z prawem krajowym. Dotyczy to również odpowiednich środków w przypadku, gdy organ koordynujący w państwie członkowskim pochodzenia nie postępuje zgodnie z procedurami wydawania e-karty.

(37) Przed wydaniem europejskiej e-karty usług przyjmujące państwo członkowskie powinno mieć możliwość przywołania prawnie uzasadnionych wątpliwości w zakresie polityki. Niemniej jednak w celu zachowania uproszczonej i sprawnej procedury, należy przestrzegać zasady dorozumianej zgody przy wydawaniu europejskiej e-karty usług. Jest to zasada ogólna wprowadzona dyrektywą 2006/123/WE. Ostrzeżenie o dorozumianej zgodzie oraz przedłużeniu stosownych terminów o dodatkowe dwa tygodnie powinno zapewnić przyjmującemu państwu członkowskiemu odpowiedni czas i środki na rozpatrzenie wniosku o wydanie europejskiej e-karty usług. Brak informacji ze strony przyjmującego państwa członkowskiego na temat obowiązujących wymogów również nie powinien zapobiegać automatycznemu wydaniu europejskiej e-karty usług.

(38) Usługodawcy nie powinni mieć obowiązku dostarczania informacji ani dokumentów, które znajdują się już w posiadaniu innych organów w państwie członkowskim pochodzenia, bez względu na ich poziom administracyjny i pozycję w podziale administracyjnym. Dotyczy to także sytuacji, gdy system integracji rejestrów

krajowych (np. rejestru centralnego, handlowego i spółek zgodnie z dyrektywą 2009/101/WE lub rejestrów upadłości zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 [28]) pozwala na uzyskanie informacji i dokumentów przez administrację państwa członkowskiego pochodzenia od innych państw członkowskich. We wszystkich przypadkach, gdy dane osobowe są przetwarzane zgodnie z niniejszą dyrektywą, należy przestrzegać zasad dotyczących ochrony danych osobowych określonych w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[29] [rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679[30]] i krajowych przepisach.

(39) Usługodawca powinien mieć możliwość złożenia wniosku o wydanie europejskiej e-karty usług w państwie członkowskim pochodzenia, podlegającego ocenie przyjmującego państwa członkowskiego w zakresie obowiązujących warunków świadczenia usług za pośrednictwem oddziału działającego na terytorium danego przyjmującego państwa członkowskiego, zanim dany wnioskodawca będzie zobowiązany do złożenia wniosku o rejestrację przyszłego oddziału w tym samym przyjmującym państwie członkowskim. W ten sposób wnioskodawca będzie miał pewność co do obowiązujących wymogów dotyczących określonych sektorów oraz co do tego, że spełnia je on w sposób zadowalający zdaniem przyjmującego państwa członkowskiego, zanim poświęci czas i zasoby na wystąpienie z wnioskiem o rejestrację oddziału w danym przyjmującym państwie członkowskim w ramach prawa spółek. Jednocześnie wnioskodawca musi spełniać przepisy krajowe w zakresie rejestracji oddziałów na podstawie prawa spółek, aby zgodnie z prawem UE świadczyć usługi za pośrednictwem oddziału.

(40) Europejska e-karta usług powinna umożliwiać świadczenie usług na całym terytorium przyjmującego państwa członkowskiego. Co do zasady usługodawca prowadzący przedsiębiorstwo w danym państwie członkowskim za pośrednictwem oddziału, agencji lub biura nie musi wnioskować o wydanie kolejnej e-karty, aby zwiększyć zasięg świadczonych usług objętych – na terytorium danego państwa – wydaną już e-kartą, jeśli czyni to za pośrednictwem dodatkowych oddziałów, agencji lub biur, w zależności od przypadku. Niemniej jednak uzyskanie zezwolenia na poszczególne oddziały, agencje lub biura może być uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym, co wyraźnie określa dyrektywa 2006/123/WE. W takiej sytuacji usługodawcy powinni nadal mieć możliwość zwiększenia zasięgu świadczonych usług w danym kraju przez uzyskanie tego rodzaju zezwoleń zgodnie z prawem krajowym lub przez złożenie wniosku o dodatkowe europejskie e-karty usług dla każdego dodatkowego oddziału, agencji lub biura, w zależności od przypadku.

(41) Niniejsza dyrektywa nie powinna kolidować z kompetencjami władz regionalnych i lokalnych w państwach członkowskich, w tym samorządu regionalnego i lokalnego. Mimo to współpraca administracyjna między różnymi organami krajowymi w ściśle określonych terminach może okazać się niezbędna w celu wywiązania się z obowiązków określonych w dyrektywie. W celu wsparcia państw członkowskich w

---

[28] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 141 z 5.6.2016, s. 19).

[29] Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

[30] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

wypełnianiu ich zobowiązań oraz biorąc pod uwagę zdecentralizowaną strukturę wielu z nich system IMI może zostać wykorzystany jako skuteczne narzędzie wymiany informacji i wzajemnej pomocy między właściwymi organami w obrębie danego państwa członkowskiego, bez uszczerbku dla innych rozwiązań stosowanych w państwach członkowskich.

(42) Europejska e-karta usług powinna być ważna przez czas nieokreślony, bez uszczerbku dla rezultatów odstępstw indywidualnych dotyczących tymczasowego transgranicznego świadczenia usług zgodnie z dyrektywą 2006/123/WE.

(43) Niemniej jednak europejska e-karta usług powinna zostać zawieszona przez wydający ją organ koordynujący, jeżeli usługodawca otrzymał tymczasowy zakaz świadczenia danych usług. Zawieszenie powinno trwać przez cały okres obowiązywania tego zakazu. Europejska e-karta usług powinna zostać cofnięta przez wydający ją organ koordynujący, jeżeli warunki jej wydania lub obowiązywania, potwierdzające legalność świadczenia usług w przyjmującym państwie członkowskim, nie są już spełniane. Ostateczna decyzja stwierdzająca, że posiadacz e-karty niesłusznie określił siebie jako usługodawcę, oraz że zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego pochodzenia lub przyjmującego państwa członkowskiego jest on uznawany za pracownika powinna prowadzić do cofnięcia danej europejskiej e-karty usług. Podobnie przypadki nieprawdziwych, niedokładnych lub sfałszowanych informacji i dokumentów wykorzystywanych w procesie wydawania europejskiej e-karty usług powinny wpływać na jej ważność.

(44) Współpraca administracyjna pomiędzy organami państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego powinna mieć na celu zapewnienie przestrzegania warunków ważności uprzednio wydanych europejskich e-kart usług. Aby zagwarantować, że żadna europejska e-karta usług nie odzwierciedla w dowolnym momencie niewłaściwie sytuacji jej posiadacza, posiadacz e-karty i właściwe organy powinny mieć obowiązek informowania organu koordynującego, który wydał e-kartę, o zmianach w sytuacji posiadacza mogących mieć wpływ na ważność e-karty.

(45) Bez względu na okoliczności właściwy organ koordynujący przed podjęciem decyzji o cofnięciu lub zawieszeniu e-karty powinien skonsultować się z posiadaczem e-karty, a wszelkie decyzje powinny być należycie uzasadnione i podlegać środkom odwoławczym, zgodnie z właściwym prawem krajowym państwa członkowskiego, które wydało e-kartę. Należy dopuścić środki tymczasowe sygnalizujące toczące się postępowanie w sprawie zawieszenia lub cofnięcia europejskiej e-karty usług, wskazujące na powiązanie z mechanizmami ostrzegania uruchomionymi zgodnie z dyrektywą 2006/123/WE.

(46) Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania niniejszej dyrektywy w odniesieniu do aspektów technicznych przetwarzania zawieszenia, cofnięcia i anulowania europejskiej e-karty usług, uprawnienia wykonawcze należy powierzyć Komisji. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011.

(47) Stosowanie niniejszej dyrektywy należy monitorować i oceniać w celu określenia jej wpływu na koszty rozszerzania działalności na inne państwa, zwłaszcza w odniesieniu do usługodawców, postrzegania przez konsumentów takich usługodawców, w szczególności tych posiadających europejską e-kartę usług, oraz wpływu na konkurencję, ceny i jakość usług. Należy regularnie dokonywać oceny skutków przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności w celu stwierdzenia, czy

wprowadzenie europejskiej e-karty usług dla innych rodzajów działalności usługowej byłoby właściwe. Monitorowanie powinno być prowadzone we współpracy z państwami członkowskimi, partnerami społecznymi i innymi właściwymi zainteresowanymi stronami.

(48) W związku z faktem, że cele niniejszej dyrektywy nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie z uwagi na złożoność i brak spójności podejścia do kontroli niektórych usług w państwach członkowskich, natomiast możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, poprzez wzmocnioną współpracę administracyjną w całej Unii, Unia może przyjąć środki zgodne z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(49) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Celem niniejszej dyrektywy, ustanawiającej ramy prawne i operacyjne dla europejskiej e-karty usług oraz koordynującej niektóre wymogi dotyczące swobody przedsiębiorczości i świadczenia niektórych usług, jest promowanie prawa przedsiębiorczości i prawa świadczenia usług we wszystkich państwach członkowskich, zapobieganie dyskryminacji ze względu na przynależność państwową oraz zapewnienie bezstronnej, uczciwej i możliwie szybkiej procedury, zgodnie z art. 15, 21 i 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, przy jednoczesnym zapewnieniu pełnego poszanowania ochrony danych osobowych, w tym zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady[31], dyrektywą 95/46/WE [rozporządzeniem (UE) 2016/679], a także mając na uwadze ryzyko nadużycia prawa przewidziane odpowiednio w art. 8 i 54 tej Karty,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I
PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1
Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia ramy prawne i operacyjne europejskiej e-karty usług wprowadzonej rozporządzeniem .... [rozporządzenie ESC] ....

Artykuł 2
Zakres

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do usług wymienionych w załączniku.

2. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na kwestie, o których mowa w art. 1 ust. 2–7 dyrektywy 2006/123/WE.

   Nie ma ona zastosowania do rodzajów działalności i obszarów, o których mowa w art. 2 ust. 2 i 3 dyrektywy 2006/123/WE.

[31] Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

3. W przypadku kolizji między przepisami niniejszej dyrektywy a innym unijnym aktem prawnym regulującym specyficzne aspekty dostępu do działalności usługowej i podejmowania jej w określonych sektorach lub w ramach określonych zawodów, pierwszeństwo mają przepisy innych unijnych aktów prawnych i to one stosowane są do tych określonych sektorów lub zawodów.

Niniejsza dyrektywa nie narusza praw pracowniczych, obowiązków usługodawców oraz powiązanych kontroli w państwach członkowskich określonych w dyrektywach 96/71/WE i 2014/67/UE.

Artykuł 3
Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1. „państwo członkowskie pochodzenia” oznacza państwo członkowskie, do którego usługodawca skierował wniosek o europejską e-kartę usług;
2. „przyjmujące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, w którym usługodawca zadeklarował intencję świadczenia usług, korzystając z europejskiej e-karty usług;
3. „wymóg” oznacza wymóg zdefiniowany w art. 4 pkt 7 dyrektywy 2006/123/WE;
4. „organ koordynujący” oznacza organ wyznaczony zgodnie z art. 17 rozporządzenia ..... [rozporządzenie ESC].....;
5. „właściwy organ” oznacza każdy z następujących organów, bez uszczerbku dla art. 16 ust. 5 akapit trzeci:

   a) właściwy organ zdefiniowany w art. 4 pkt 9 dyrektywy 2006/123/WE;

   b) właściwy organ zdefiniowany w art. 3 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2005/36/WE;

   c) każdy organ lub jednostkę odpowiedzialną w państwie członkowskim za rejestr centralny, handlowy lub spółek;

   d) każdy organ podatkowy w państwie członkowskim;
6. „zamówienie publiczne” oznacza zamówienie zdefiniowane w art. 2 pkt 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE[32];
7. „konkurs” oznacza konkurs zdefiniowany w art. 2 pkt 21 dyrektywy 2014/24/UE;
8. „koncesja” oznacza koncesję zdefiniowaną w art. 5 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE[33];
9. „system zezwoleń” oznacza system zezwoleń zdefiniowany w art. 4 pkt 6 dyrektywy 2006/123/WE;
10. „usługa” oznacza usługę zdefiniowaną w art. 4 pkt 1 dyrektywy 2006/123/WE;
11. „usługodawca” oznacza usługodawcę zdefiniowanego w art. 4 pkt 2 dyrektywy 2006/123/WE;

---

[32] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65).

[33] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 1).

12. „państwo członkowskie prowadzenia przedsiębiorstwa” oznacza państwo członkowskie prowadzenia przedsiębiorstwa zdefiniowane w art. 4 pkt 4 dyrektywy 2006/123/WE;

13. „prowadzenie przedsiębiorstwa” oznacza prowadzenie przedsiębiorstwa zdefiniowane w art. 4 pkt 5 dyrektywy 2006/123/WE;

14. „system powiadomień” oznacza wszelkie procedury, w ramach których usługodawca jest zobowiązany do podjęcia kroków na rzecz właściwego organu poprzez dostarczenie informacji lub przedłożenie dokumentów dotyczących dostępu do działalności usługowej lub jej prowadzenia, niewymagające formalnej lub dorozumianej decyzji danego organu.

ROZDZIAŁ II
EUROPEJSKA E-KARTA USŁUG

Artykuł 4

Europejska e-karta usług jako dowód prowadzenia przedsiębiorstwa

Państwa członkowskie uznają ważną europejską e-kartę usług za dowód, że jej posiadacz prowadzi przedsiębiorstwo na terytorium swojego państwa członkowskiego pochodzenia oraz że jest on uprawniony na tym terytorium do świadczenia usług objętych e-kartą.

Artykuł 5

Skutki europejskiej e-karty usług w przyjmującym państwie członkowskim

1. W przypadku tymczasowego transgranicznego świadczenia usług przyjmujące państwo członkowskie nie nakłada na posiadacza wydanej wcześniej europejskiej e-karty usług, jako warunku świadczenia usług na swoim terytorium, żadnych systemów uprzednich zezwoleń, systemów uprzednich powiadomień ani wymogów dotyczących prowadzenia przedsiębiorstwa.

2. Przyjmujące państwo członkowskie nie nakłada żadnych systemów uprzednich zezwoleń ani systemów uprzednich powiadomień na posiadacza wydanej wcześniej europejskiej e-karty usług w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa jako warunku prowadzenia przedsiębiorstwa na swoim terytorium za pośrednictwem oddziału, agencji lub biura znajdującego się na terytorium tego państwa.

3. Przyjmujące państwo członkowskie powstrzymuje się od nakładania na posiadaczy wydanej wcześniej europejskiej e-karty usług wymogów innych niż te, o których mowa w ust. 1 i 2, z którymi zgodność została zweryfikowana lub jest uznawana za zweryfikowaną na podstawie art. 11–13.

4. Ustępy 1, 2 i 3 pozostają bez uszczerbku dla:

   i) wymogów nałożonych na usługodawców w procedurach selekcji kandydatów do systemów zezwoleń, których liczba jest ograniczona zgodnie z prawem UE;

   ii) wymogów i innych obowiązków, zakazów, warunków, ograniczeń nałożonych na usługodawców w procedurach selekcji kandydatów do świadczenia usług na podstawie zamówienia publicznego, konkursu lub koncesji;

   iii) systemów zezwoleń, systemów powiadomień lub wymogów dotyczących warunków szczególnie związanych z miejscem, gdzie świadczone są usługi, lub miejscem, gdzie usługodawca prowadzi przedsiębiorstwo;

iv) wymogów w zakresie uznawania kwalifikacji zawodowych zgodnie z art. 4 i 4f dyrektywy 2005/36/WE;

v) obowiązków ujawniania informacji zgodnie z art. 2 dyrektywy 2009/101/WE oraz art. 2 dyrektywy 89/666/EWG lub obowiązków, zakazów, warunków bądź ograniczeń nałożonych przez przepisy krajowe w zakresie rejestracji oddziałów spółek zarejestrowanych w innych państwach członkowskich zgodnie z prawem spółek.

5. Ustępy 1, 2 i 3 pozostają bez uszczerbku dla obowiązków sprawozdawczych nałożonych na posiadacza europejskiej e-karty usług oraz dla kontroli, inspekcji czy dochodzeń przeprowadzanych przez właściwe organy w trakcie świadczenia usługi, zgodnie z prawem UE.

Artykuł 6

Wykorzystywanie informacji zawartych na europejskiej e-karcie usług

Organy państw członkowskich nie wymagają od posiadacza europejskiej e-karty usług – w ramach jakichkolwiek procedur lub formalności nałożonych na usługodawcę na terytorium danego państwa członkowskiego oraz zgodnie z zasadami dotyczącymi ochrony danych osobowych określonymi w dyrektywie 95/46/WE [rozporządzeniu (UE) nr 2016/679] i w przepisach krajowych – przedstawienia informacji już zawartych w europejskiej e-karcie usług, w tym na potrzeby:

(i) przyznania zamówienia publicznego, konkursu lub koncesji;

(ii) tworzenia spółek zależnych lub rejestracji oddziałów zgodnie z prawem spółek;

(iii) rejestracji w obowiązkowych systemach ubezpieczeń społecznych.

Artykuł 7

Ważność europejskiej e-karty usług

1. Europejska e-karta usług w zakresie tymczasowego transgranicznego świadczenia usług objętych daną e-kartą pozostaje ważna na całym terytorium przyjmującego państwa członkowskiego.

Europejska e-karta usług w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa pozostaje ważna na całym terytorium przyjmującego państwa członkowskiego w przypadku działalności usługowej objętej daną e-kartą, prowadzonej za pośrednictwem jednego lub więcej oddziałów, agencji lub biur znajdujących się na terytorium danego państwa członkowskiego, z wyjątkiem przypadków, gdy uzasadnione jest zezwolenie dla każdego dodatkowego oddziału, agencji lub biura zgodnie z art. 10 ust. 4 dyrektywy 2006/123/WE.

Nie narusza to obowiązku posiadacza europejskiej e-karty usług do przestrzegania obowiązków, zakazów, warunków lub ograniczeń nałożonych przez krajowe przepisy w zakresie rejestracji oddziału zgodnie z prawem spółek w celu świadczenia usług za jego pośrednictwem.

2. Europejska e-karta usług jest ważna bezterminowo, o ile nie zostanie ona zawieszona, cofnięta lub anulowana zgodnie z art. 15–17.

Nie narusza to środków stosowanych zgodnie z art. 18 dyrektywy 2006/123/WE.

ROZDZIAŁ III
SYSTEM EUROPEJSKIEJ E-KARTY USŁUG

Artykuł 8

Wniosek o wydanie europejskiej e-karty usług

Państwa członkowskie zapewniają usługodawcom prowadzącym przedsiębiorstwo na terytorium jednego z państw członkowskich prawo do złożenia wniosku o wydanie europejskiej e-karty usług do organu koordynującego danego państwa członkowskiego.

Wniosek składa się z elementów i dokumentów potwierdzających określonych w art. 4 i 5 rozporządzenia ... [rozporządzenie ESC].....

Artykuł 9

Kwalifikowalność

1. Usługodawcy świadczący usługi, dla których wprowadzono europejską legitymację zawodową w zakresie tymczasowego lub okazjonalnego świadczenia usług zgodnie z dyrektywą 2005/36/WE, nie kwalifikują się do otrzymania europejskiej e-karty usług w zakresie tymczasowego transgranicznego świadczenia usług.

2. Usługodawcy świadczący usługi, dla których wprowadzono europejską legitymację zawodową w zakresie stałego prowadzenia działalności zawodowej zgodnie z dyrektywą 2005/36/WE, nie kwalifikują się do otrzymania europejskiej e-karty usług w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa. Powyżsi usługodawcy kwalifikują się do otrzymania europejskiej e-karty usług w zakresie wymogów i przepisów, o których mowa w art. 4a ust. 5 akapit drugi dyrektywy 2005/36/WE.

Artykuł 10

Prawo państw członkowskich do powołania się nadrzędne względy interesu publicznego

Przy ocenie wniosków o wydanie europejskiej e-karty usług państwa członkowskie zachowują prawo do powołania się na nadrzędne względy interesu publicznego, uznane zgodnie z dyrektywą 2006/123/WE, w szczególności jej art. 16, lub innymi aktami prawa UE.

Artykuł 11

Ocena wniosku wydawana przez państwo członkowskie pochodzenia

1. W ciągu jednego tygodnia od otrzymania wniosku o wydanie europejskiej e-karty usług organ koordynujący państwa członkowskiego pochodzenia przeprowadza następujące czynności:

   a) rozpatrzenie wniosku;

   b) weryfikacja kompletności i dokładności dostarczonych informacji;

   c) weryfikacja, czy europejskie e-karty usług wydane temu samemu usługodawcy w odniesieniu do innych państw członkowskich pochodzenia i w zakresie tych samych usług zostały cofnięte lub anulowane lub czy złożono wniosek o anulowanie w celu zastąpienia tych e-kart europejską e-kartą usług, w sprawie której złożono wniosek;

   d) weryfikacja treści i ważności ewentualnie dołączonych dokumentów uzupełniających potwierdzających zgodność z wymogami w zakresie

świadczenia usług, które obowiązują wnioskodawcę w państwie członkowskim pochodzenia;

e) zażądanie od wnioskodawcy uzupełnienia wniosku w stosownych przypadkach;

f) uzupełnienie formularza wniosku informacjami uzyskanymi zgodnie z art. 14 ust. 2;

g) przesłanie niezbędnych dokumentów ewentualnie uzyskanych na podstawie art. 14 ust. 2 na platformę elektroniczną, na której zamieszczony jest standardowy formularz wniosku.

Jeżeli organ koordynujący państwa członkowskiego pochodzenia zwraca się do wnioskodawcy o uzupełnienie formularzu wniosku, bieg terminów zostaje zawieszony do czasu dostarczenia wymaganych informacji.

2. Po zakończeniu czynności wymienionych w ust. 1 organ koordynujący państwa członkowskiego pochodzenia niezwłocznie przekazuje wniosek do organu koordynującego przyjmującego państwa członkowskiego, podając informacje na temat wnioskodawcy.

3. Decyzje i działania podjęte przez organ koordynujący państwa członkowskiego pochodzenia, o których wnioskodawca informowany jest za pośrednictwem platformy elektronicznej, na której zamieszczony jest standardowy formularz wniosku, a także brak decyzji bądź działań w wyznaczonym terminie podlegają środkom odwoławczym na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego pochodzenia.

4. W drodze aktów wykonawczych Komisja przyjmuje zasady techniczne w zakresie rozpatrywania i przetwarzania wniosków. Zasady te obejmują terminy wygaśnięcia wniosku z powodu niepodejmowania działań przez wnioskodawcę.

Powyższe akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 19 ust. 2.

Artykuł 12

Ocena przez przyjmujące państwo członkowskie wniosku o europejską e-kartę usług w zakresie tymczasowego transgranicznego świadczenia usług

1. Organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego rozpatruje wniosek w ciągu dwóch tygodni od jego otrzymania i powiadamia wnioskodawcę oraz państwo członkowskie pochodzenia o wszelkich wymogach stosujących się do tymczasowego transgranicznego świadczenia usług na mocy ustawodawstwa przyjmującego państwa członkowskiego, z wyjątkiem wymogów, o których mowa w art. 5 ust. 4. Zgodnie z prawami państw członkowskich, o których mowa w art. 10, organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego może w tym samym terminie podjąć decyzję o wyrażeniu sprzeciwu wobec wydania europejskiej e-karty usług przez organ koordynujący państwa członkowskiego pochodzenia, jeżeli wykaże, że zastosowanie systemu uprzednich zezwoleń, systemu uprzednich powiadomień lub wymogów do wnioskodawcy uzasadnione jest nadrzędnymi względami interesu publicznego określonymi w art. 16 dyrektywy 2006/123/WE lub jest ono dopuszczalne zgodnie z innymi aktami prawa UE.

W ramach tej oceny przyjmujące państwo członkowskie w należyty sposób uwzględnia wymogi spełniane przez wnioskodawcę w państwie członkowskim pochodzenia. W celu dokonania oceny we wskazanym powyżej terminie organ

koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego uprawniony jest do wezwania państwa członkowskiego pochodzenia lub wnioskodawcy do złożenia niezbędnych wyjaśnień lub dodatkowych informacji, które nie znalazły się we wniosku. W takiej sytuacji bieg terminu określonego w niniejszym ustępie zostaje zawieszony do momentu dostarczenia niezbędnych wyjaśnień lub dodatkowych informacji. Procedura wezwania do złożenia wyjaśnień lub dodatkowych informacji zostanie określona w drodze aktów delegowanych, o których mowa w ust. 4.

Sprzeciw wobec przyznania europejskiej e-karty usług nie może opierać się na nieprzestrzeganiu jednego z wymogów wymienionych w art. 5 ust. 5. Komisja ma dostęp, za pośrednictwem systemu IMI, do decyzji o wyrażeniu sprzeciwu przez organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego.

2. Uwzględniwszy prawa państw członkowskich, o których mowa w art. 10, jeżeli organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego nie zareaguje w terminie, o którym mowa w ust. 1, termin ten ulega automatycznemu przedłużeniu o dwa dodatkowe tygodnie, a platforma elektroniczna, na której złożono wniosek o wydanie europejskiej e-karty usług przesyła ostrzeżenie do organu koordynującego przyjmującego państwa członkowskiego, że brak odpowiedzi oznacza brak sprzeciwu wobec wydania wnioskodawcy europejskiej e-karty usług.

3. Jeżeli przyjmujące państwo członkowskie nie zgłosi sprzeciwu zgodnie z ust. 1, organ koordynujący państwa członkowskiego pochodzenia wydaje europejską e-kartę usług niezwłocznie po upływie przedłużonego terminu wynikającego z zastosowania ust. 2. W przypadku braku sprzeciwu na podstawie ust. 1 akapit drugi i braku decyzji ze strony organu koordynującego państwa członkowskiego pochodzenia w przedłużonym terminie wynikającym z zastosowania ust. 2 europejską e-kartę usług uznaje się za wydaną przez państwo członkowskie pochodzenia na warunkach określonych przez przyjmujące państwo członkowskie zgodnie z art. 11 ust. 2.

Po otrzymaniu decyzji przyjmującego państwa członkowskiego o zgłoszeniu sprzeciwu na podstawie ust. 1 państwo członkowskie pochodzenia niezwłocznie odrzuca wniosek o wydanie europejskiej e-karty usług.

4. Komisja jest upoważniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 18 w celu doprecyzowania procedury wezwania państwa członkowskiego pochodzenia lub wnioskodawcy przez organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego do złożenia wyjaśnień lub dodatkowych informacji oraz w celu zmiany, w razie potrzeby, terminów określonych w ust. 1.

5. Decyzje i działania podjęte przez organ koordynujący państwa członkowskiego pochodzenia, o których wnioskodawca informowany jest za pośrednictwem platformy elektronicznej, na której zamieszczony jest standardowy formularz wniosku, podlegają środkom odwoławczym na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego pochodzenia.

Decyzja organu koordynującego przyjmującego państwa członkowskiego o zgłoszeniu sprzeciwu wobec wydania europejskiej e-karty usług, o której wnioskodawca informowany jest za pośrednictwem platformy elektronicznej, na której zamieszczony jest standardowy formularz wniosku, podlega środkom odwoławczym na mocy prawa krajowego przyjmującego państwa członkowskiego.

6. Komisja przyjmuje zasady techniczne dotyczące rozpatrywania i przetwarzania wniosków na podstawie ust. 1 i 2 w drodze aktów wykonawczych. Zasady te

obejmują terminy wygaśnięcia wniosku z powodu niepodejmowania działań przez wnioskodawcę.

Powyższe akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 19 ust. 2.

Artykuł 13

Ocena przez przyjmujące państwo członkowskie wniosku o europejską e-kartę usług w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa

1. W ramach procedury wydawania europejskiej e-karty usług w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa w formie oddziału, agencji lub biura, organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego w ciągu czterech tygodni od otrzymania wniosku określa, jakie ewentualne systemy uprzednich zezwoleń lub ewentualne systemy uprzednich powiadomień, o których mowa w art. 5 ust. 2, mają zastosowanie do danego przedsiębiorstwa zgodnie z prawem UE. Po określeniu systemu uprzednich zezwoleń lub systemu uprzednich powiadomień przyjmujące państwo członkowskie określa także warunki, które musi spełnić wnioskodawca, z wyjątkiem warunków, o których mowa w art. 5 ust. 5. Przyjmujące państwo członkowskie wskazuje, dlaczego zastosowanie systemu uprzednich zezwoleń lub systemu uprzednich powiadomień jest konieczne i proporcjonalne ze względów nadrzędnego interesu publicznego.

   Przyjmujące państwo członkowskie niezwłocznie informuje wnioskodawcę oraz organ koordynujący państwa członkowskiego pochodzenia o odnośnym systemie uprzednich zezwoleń lub systemie uprzednich powiadomień, których warunki muszą być przestrzegane przez wnioskodawcę, a także o ich konieczności i proporcjonalności.

2. Uwzględniwszy prawa państw członkowskich, o których mowa w art. 10, jeżeli organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego nie zareaguje w terminie, o którym mowa w ust. 1, termin ten ulega automatycznemu przedłużeniu o dwa dodatkowe tygodnie, a platforma elektroniczna, na której złożono wniosek o wydanie europejskiej e-karty usług, przesyła ostrzeżenie do organu koordynującego przyjmującego państwa członkowskiego, że brak odpowiedzi skutkować będzie wydaniem wnioskodawcy europejskiej e-karty usług.

3. Po otrzymaniu odpowiedzi na wniosek ze strony organu koordynującego przyjmującego państwa członkowskiego wnioskodawca uprawniony jest do przedstawienia dowodu zgodności z warunkami określonymi przez organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego, zgodnie z ust. 1.

   Wnioskodawca opisuje, które określone warunki spełnione zostały dzięki uprzedniemu spełnieniu równoważnych wymogów w państwie członkowskim pochodzenia.

   Państwa członkowskie zapewniają wsparcie dla wnioskodawcy ze strony organu koordynującego państwa członkowskiego pochodzenia w udowodnieniu zgodności z warunkami obowiązującymi w przyjmującym państwie członkowskim, zgodnie z art. 14.

4. W terminie jednego tygodnia od otrzymania dowodu zgodności z warunkami określonymi zgodnie z ust. 1 organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego podejmuje decyzję o wydaniu europejskiej e-karty usług lub odrzuceniu wniosku o jej wydanie.

Jeżeli organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego podejmuje decyzję o wydaniu europejskiej e-karty usług, zostaje ona niezwłocznie wydana.

Ewentualnie organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego może poinformować wnioskodawcę oraz organ koordynujący państwa członkowskiego pochodzenia o zamiarze odrzucenia wniosku; wówczas wnioskodawcy przysługuje jeden tydzień na przedłożenie uwag.

Po otrzymaniu uwag wnioskodawcy lub jeżeli nie zostały one przedłożone, organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego, w ciągu jednego tygodnia od upływu terminu na przedłożenie uwag, podejmuje decyzję o wydaniu europejskiej e-karty usług lub odrzuceniu wniosku o jej wydanie.

5. Organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego uprawniony jest do wezwania państwa członkowskiego pochodzenia lub wnioskodawcy do złożenia niezbędnych wyjaśnień lub dodatkowych informacji, które nie znalazły się we wniosku. W takiej sytuacji bieg terminów, o których mowa w ust. 1 i 4, zostaje zawieszony do momentu dostarczenia niezbędnych wyjaśnień lub dodatkowych informacji.

   Wyjaśnienia i dodatkowe informacje mogą być wymagane na podstawie procedury określonej zgodnie z ust. 7.

6. Jeżeli po upływie terminów na zajęcie stanowiska, o których mowa w ust. 2 i 4, przyjmujące państwo członkowskie nie wymaga zgodności z którymkolwiek z warunków zgodnie z ust. 1 lub nie podejmuje decyzji o wydaniu europejskiej e-karty usług zgodnie z ust. 4, europejską e-kartę usług uznaje się za wydaną przez państwo członkowskie pochodzenia na warunkach zgłoszonych przyjmującemu państwu członkowskiemu zgodnie z art. 11 ust. 2.

7. Komisja jest upoważniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 18 w celu doprecyzowania procedury wezwania państwa członkowskiego pochodzenia lub wnioskodawcy przez organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego do złożenia wyjaśnień lub dodatkowych informacji zgodnie z ust. 5 oraz w celu zmiany, w razie potrzeby, terminów określonych w ust. 1 i 4.

8. Decyzje i działania podjęte przez organ koordynujący państwa członkowskiego pochodzenia, o których wnioskodawca informowany jest za pośrednictwem platformy elektronicznej, na której zamieszczony jest standardowy formularz wniosku, podlegają środkom odwoławczym na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego pochodzenia.

   Decyzje organu koordynującego przyjmującego państwa członkowskiego o wymaganiu zgodności z warunkami zgodnie z ust. 1 oraz jego decyzja o wydaniu europejskiej e-karty usług, przekazywane do wiadomości wnioskodawcy za pośrednictwem platformy elektronicznej, na której zamieszczony jest standardowy formularz wniosku, podlegają środkom odwoławczym na mocy prawa krajowego przyjmującego państwa członkowskiego.

9. Państwa członkowskie nie wymagają wniosku o rejestrację oddziału na podstawie prawa spółek jako wstępnego warunku oceny wniosku o wydanie europejskiej e-karty usług w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa.

   Pozostaje to bez uszczerbku dla obowiązku przestrzegania przez posiadacza europejskiej e-karty usług krajowych obowiązków, zakazów, warunków lub

ograniczeń w zakresie rejestracji oddziałów zgodnie z prawem spółek w celu świadczenia usług za pośrednictwem takiego oddziału zgodnie z prawem UE.

10. Komisja przyjmuje zasady techniczne w zakresie rozpatrywania i przetwarzania wniosków zgodnie z ust. 1, 2, 3 i 4 w drodze aktów wykonawczych. Zasady te obejmują terminy wygaśnięcia wniosku z powodu niepodejmowania działań przez wnioskodawcę.

Powyższe akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 19 ust. 2.

Artykuł 14

Zasada jednorazowości w państwie członkowskim pochodzenia

1. Organy koordynujące w państwie członkowskim pochodzenia nie wymagają od usługodawców informacji ani dokumentów, które dostępne są dla nich zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu lub art. 14 ust. 3 rozporządzenia ..... [rozporządzenia ESC]...., przy składaniu wniosku o wydanie europejskiej e-karty usług lub w celu udowodnienia zgodności – w przypadku europejskiej e-karty usług w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa – z warunkami określonymi przez organ koordynujący przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z art. 13 ust. 1.

2. Organ koordynujący w państwie członkowskim pochodzenia uzyskuje informacje i dokumenty wymagane do celów, o których mowa w ust. 1, które dostępne są dla innych organów w państwie członkowskim pochodzenia lub zostały przez nie wydane, zgodnie z zasadami dotyczącymi ochrony danych osobowych określonymi w dyrektywie 95/46/WE, rozporządzeniu (UE) 2016/679 i w przepisach krajowych.

Artykuł 15

Zawieszenie i cofnięcie europejskiej e-karty usług w odniesieniu do przyjmującego państwa członkowskiego

1. Państwa członkowskie zapewniają zawieszenie lub cofnięcie europejskiej e-karty usług przez wydający ją organ koordynujący, jeżeli zgodnie z prawem UE podjęta zostanie decyzja o czasowym lub stałym zakazie wykonywania danej działalności usługowej przez posiadacza europejskiej e-karty usług w przyjmującym państwie członkowskim.

2. Państwa członkowskie zapewniają cofnięcie europejskiej e-karty usług przez wydający ją organ koordynujący, jeżeli:

(i) w ramach procedury wydania e-karty posiadacz posłużył się informacjami lub dokumentami uznanymi ostateczną decyzją przyjmującego państwa członkowskiego lub państwa członkowskiego pochodzenia za wprowadzające w błąd, niedokładne lub sfałszowane, przy czym decyzja ta nie podlega środkom odwoławczym na mocy właściwego prawa krajowego;

(ii) zgodnie z art. 4 ust. 5 dyrektywy 2014/67/WE w sprawie posiadacza e-karty zapadła ostateczna decyzja przyjmującego państwa członkowskiego, niepodlegająca środkom odwoławczym na mocy właściwego prawa krajowego,

stwierdzająca, że jest on pracownikiem, a nie osobą samozatrudnioną zgodnie z art. 2 pkt 2 dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[34];

(iii) posiadacz nie spełnia jednego lub kilku warunków stosujących się w przypadku tymczasowego transgranicznego świadczenia usług zgodnie z art. 11 ust. 1 akapit pierwszy, które zgodnie z prawem krajowym przyjmującego państwa członkowskiego muszą być spełnione, aby móc dalej legalnie świadczyć dane usługi na jego terytorium;

(iv) posiadacz nie spełnia jednego lub kilku warunków nałożonych w ramach systemu uprzednich zezwoleń lub systemu uprzednich powiadomień stosujących się w przypadku prowadzenia przedsiębiorstwa zgodnie z art. 12 ust. 1 akapit pierwszy, które zgodnie z prawem krajowym przyjmującego państwa członkowskiego muszą być spełnione, aby móc dalej legalnie świadczyć dane usługi na jego terytorium.

Artykuł 16

Zawieszenie i cofnięcie wszystkich europejskich e-kart usług usługodawcy w zakresie określonej działalności usługowej

1. Państwa członkowskie zapewniają, odpowiednio, zawieszenie ważności lub cofnięcie przez wydające organy koordynujące wszystkich europejskich e-kart usług wydanych danemu usługodawcy w zakresie danej działalności usługowej w przypadku podjętej zgodnie z prawem UE decyzji w sprawie tymczasowego lub stałego zakazu wykonywania danej działalności usługowej przez posiadacza europejskiej e-karty usług w państwie członkowskim pochodzenia.

2. Państwa członkowskie zapewniają, odpowiednio, zawieszenie ważności lub cofnięcie przez wydające organy koordynujące wszystkich europejskich e-kart usług wydanych danemu usługodawcy w zakresie danej działalności usługowej w przypadku podjęcia decyzji w sprawie tymczasowego lub stałego zakazu wykonywania danej działalności usługowej przez posiadacza europejskiej e-karty usług w przyjmującym państwie członkowskim, jeżeli prawo krajowe państwa członkowskiego pochodzenia przewiduje, zgodnie z prawem UE, zawieszenie lub zakończenie działalności usługowej na terytorium tego państwa z uwagi na czasowy lub stały zakaz wydany w przyjmującym państwie członkowskim.

3. Państwa członkowskie zapewniają cofnięcie przez wydające organy koordynujące wszystkich europejskich e-kart usług wydanych danemu usługodawcy w zakresie danej działalności usługowej, jeżeli:

(i) usługodawca na stałe zaprzestaje świadczenia danych usług w państwie członkowskim pochodzenia;

(ii) następuje likwidacja lub rozwiązanie usługodawcy;

(iii) usługodawca przenosi swój główny ośrodek działalności, w odniesieniu do którego wydano mu odnośne e-karty, z jednego państwa członkowskiego do drugiego państwa członkowskiego;

(iv) usługodawca przenosi swój główny ośrodek działalności, w odniesieniu do którego wydano mu odnośne e-karty, do państwa trzeciego;

[34] Dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1).

(v) państwo członkowskie pochodzenia podejmuje w sprawie usługodawcy ostateczną decyzję, niepodlegającą środkom odwoławczym na mocy właściwego prawa krajowego, stwierdzającą, że posiadacz europejskiej e-karty usług jest pracownikiem, a nie osobą samozatrudnioną;

(vi) usługodawca nie prowadzi już przedsiębiorstwa w państwie członkowskim pochodzenia, z innych powodów.

Artykuł 17

Procedura zawieszenia, cofnięcia, aktualizacji i anulowania europejskich e-kart usług

1. Państwo członkowskie, które na swoim terytorium odkryje powód do zawieszenia lub cofnięcia europejskiej e-karty usług zgodnie z art. 15 lub 16, informuje danego posiadacza europejskiej e-karty usług za pośrednictwem systemu IMI o uzasadnieniu oraz daje mu możliwość przedstawienia stanowiska.

   Nie narusza to mechanizmu ostrzegania, o którym mowa w art. 32 dyrektywy 2006/123/WE.

2. Z chwilą gdy dane państwo członkowskie podejmuje decyzję o potrzebie zawieszenia lub cofnięcia europejskiej e-karty usług, zawiesza ono lub cofa daną e-kartę niezwłocznie, jeżeli wydał ją organ koordynujący tego państwa, lub niezwłocznie powiadamia organ koordynujący, który wydał daną e-kartę, o decyzji o potrzebie jej zawieszenia lub cofnięcia.

   Organ koordynujący, który wydał daną e-kartę, po otrzymaniu powiadomienia o decyzji o potrzebie jej zawieszenia lub cofnięcia od innego państwa członkowskiego niezwłocznie zawiesza lub cofa daną europejską e-kartę usług.

   Państwa członkowskie zapewniają ponowne niezwłoczne aktywowanie zawieszonej europejskiej e-karty usług przez wydający ją organ koordynujący, jeżeli przestały istnieć przyczyny, które doprowadziły do jej zawieszenia.

3. Decyzja o zawieszeniu lub cofnięciu europejskiej e-karty usług, o której wnioskodawca informowany jest za pośrednictwem platformy elektronicznej, na której zamieszczony jest standardowy formularz wniosku, musi być należycie uzasadniona i podlega środkom odwoławczym na mocy prawa krajowego danego państwa członkowskiego.

   Brak decyzji o ponownym aktywowaniu zawieszonej europejskiej e-karty usług zgodnie z ostatnim akapitem ust. 2 podlega środkom odwoławczym na mocy prawa krajowego danego państwa członkowskiego.

   Niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla ust. 2 akapit drugi.

4. Państwa członkowskie zobowiązują posiadacza europejskiej e-karty usług do powiadomienia organu koordynującego, który wydał e-kartę, o:

   a) decyzjach o ograniczeniu lub zakazie, także tymczasowym, świadczenia usług objętych europejską e-kartą usług, wydanych posiadaczowi europejskiej e-karty usług w przyjmującym państwie członkowskim lub państwie członkowskim pochodzenia;

   b) trwałym zaprzestaniu działalności objętej europejską e-kartą usług na terytorium państwa członkowskiego pochodzenia;

c) likwidacji i rozwiązaniu posiadacza europejskiej e-karty usług lub przeniesieniu jego głównego ośrodka działalności na terytorium Unii Europejskiej lub do państwa trzeciego;

d) ostatecznych decyzjach państwa członkowskiego pochodzenia lub, zgodnie z art. 4 ust. 5 dyrektywy 2014/67/WE, przyjmującego państwa członkowskiego, niepodlegających środkom odwoławczym na mocy prawa krajowego, stwierdzających, że posiadacz europejskiej e-karty usług jest pracownikiem;

e) wszelkich istotnych zmianach wymogów, które obowiązują posiadacza w jego państwie członkowskim pochodzenia w zakresie, w jakim informacje o zgodności z tymi wymogami zostały przekazane przyjmującemu państwu członkowskiemu wraz z wnioskiem o wydanie e-karty;

f) zmianach dotyczących sytuacji faktycznej lub innych informacji związanych z posiadaczem europejskiej e-karty usług, które są w niej zawarte.

5. Organy koordynujące wymieniają informacje z własnej inicjatywy oraz udzielają pomocy innym organom koordynującym w zakresie zdarzeń, o których organy te powzięły wiedzę i które mogą stanowić podstawę do zawieszenia albo cofnięcia danej europejskiej e-karty usług lub zaktualizowania informacji w niej zawartych.

Państwa członkowskie zapewniają, aby ich właściwe organy informowały organy koordynujące wyznaczone zgodnie z art. 17 rozporządzenia .... [rozporządzenia ESC] .... o zdarzeniach wymienionych w ust. 4, o których powzięły wiedzę.

W odniesieniu do ust. 4 lit. d) niniejszy ustęp ma także zastosowanie do właściwych organów zdefiniowanych w art. 2 lit. a) dyrektywy 2014/67/UE.

Niniejszy ustęp nie narusza art. 2 dyrektywy 2009/101/WE i art. 2 dyrektywy 89/666/EWG.

6. Posiadacz europejskiej e-karty usług może w dowolnym momencie zwrócić się do wydającego organu koordynującego o anulowanie uprzednio wydanej europejskiej e-karty usług.

7. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych zasady techniczne w zakresie zawieszania, cofania, aktualizowania i anulowania europejskich e-kart usług, w tym przepisy dotyczące wprowadzania i cofania ostrzeżeń w zakresie ewentualnych zawieszeń i cofnięć oraz wzajemnych powiązań pomiędzy tymi procedurami a mechanizmem ostrzegania ustanowionym na podstawie art. 32 dyrektywy 2006/123/WE, a także powiązań pomiędzy ważną europejską e-kartą usług a procedurą odstępstw indywidualnych określoną w art. 18 dyrektywy 2006/123/WE.

Powyższe akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 19 ust. 2.

ROZDZIAŁ IV
PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 18
Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 12 ust. 4 i art. 13 ust. 7, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia [...]. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 12 ust. 4 i art. 13 ust. 7, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 12 ust. 4 i art. 13 ust. 7 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 19
Procedura komitetowa

1. Komisja jest wspierana przez komitet, o którym mowa w art. 40 ust. 1 dyrektywy 2006/123/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 20
Monitorowanie wdrażania

Komisja, wraz z państwami członkowskimi, partnerami społecznymi i innymi zainteresowanymi stronami, wprowadza rozwiązania w zakresie monitorowania w celu monitorowania i oceny procesu wdrażania oraz skutków niniejszej dyrektywy – w szczególności jej wpływu na swobodę przedsiębiorczości oraz swobodę świadczenia usług w państwach członkowskich w zakresie przedmiotowych usług, zwłaszcza przez redukcję kosztów ponoszonych przez usługodawców, zwiększenie przejrzystości po stronie usługodawców poszerzających swą działalność transgraniczną oraz zwiększenie poziomu konkurencji i jej skutki dla poziomu cen i jakości przedmiotowych usług, z uwzględnieniem odpowiednich wskaźników.

Artykuł 21
Klauzula przeglądowa

Do [24 miesięcy po dacie transpozycji niniejszej dyrektywy] Komisja dokonuje oceny odpowiedniości dodatkowych środków służących koordynacji przepisów dotyczących

swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług, dla których wprowadzono europejską e-kartę usług.

Do 36 miesięcy po dacie transpozycji niniejszej dyrektywy oraz najpóźniej co pięć lat po tej dacie Komisja dokonuje oceny niniejszej dyrektywy i przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wyników oceny. Sprawozdanie uwzględnia potrzebę dostosowania procedur dotyczących wydawania, aktualizowania, zawieszania lub cofania europejskich e-kart usług z uwzględnieniem ostatnich osiągnięć w dziedzinie administracji elektronicznej; stanowi ono część sprawozdania oceniającego ogólną skuteczność rozporządzenia .... [rozporządzenie ESC] ... zgodnie z art. 19 tego rozporządzenia.

Artykuł 22
Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia [dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy] r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

   Państwa członkowskie stosują te przepisy od [dwa lata po wejściu w życie rozporządzenia .... [rozporządzenia ESC].....].

   Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 23
Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie [dwudziestego] dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 24
Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*